

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

19

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ
ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ



ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ



ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

ΑΠΟΨΕ τή νύκτα, ό Ταμπόρ, ή αδελφική του φίλη Γιαράμπα καί ό φοβερός καί τρομερός Μπουτάτα, δέν έχουν κλείσει μάτι στη σπηλιά τους. Κάτι πολύ παράξενο, άνεξήγητο καί άπίστευτο τούς συμβαίνει:

Πέτρες, μικρές καί μεγάλες, πού κάποιο άόρατο χέρι τις πετάει, μπαίνουν μέ όρμη από τό άνοιγμα τής σπηλιάς καί δέν τούς αφή-

νουν νά σταθούν πουθενά.

Πολλές άτ' αυτές έχουν κτυπήσει καί τραυματίσει στο κεφάλι καί στο κορμί τούς τρεις τρομοκρατημένους συντρόφους.

Ό μυστηριώδης λιθοβολισμός έχει αρχίσει μερικές ώρες μετά τή δύση του ήλιου καί συνεχίζεται— μέ μικρές διακοπές— μέχρι τώρα.

Μέ τις πρώτες πέτρες πού έπεσαν, ό Ταμπόρ καί ή Γιαράμπα, πετάχτηκαν από τά στρωσίδια τους καί βγήκαν

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τρέχοντας έξω για να πιάσουν τον άγνωστο λιθοβολητή. Χαμένος όμως ο κόπος τους. Ούτε άνθρωπο, ούτε ζώο είδαν να βρίσκεται έξω από τη σπηλιά τους. Απόλυτη ήσυχία βασίλευε παντού.

«Ούτε άνθρωπος, ούτε ζώο» λέμε παραπάνω. Καί βέβαια. Γιατί και ένας πίθηκος, και ένας γορίλλας, ή μια αρκούδα τα ζώα δηλαδή που χρησιμοποιούν και σαν χέρια τα μπροστινά τους πόδια, θα μπορούσαν να πετάξουν μέσα στη σπηλιά τις πέτρες αυτές.

Το παράξενο είναι πως κάθε φορά που ο Ταιμπόρ και η Γιαράμπα θγαίνουν έξω, ο μυστηριώδης λιθοβολισμός σταματάει. Και μόνο σαν βαρεθούν να περιμένουν και ξαναμπούν, τότε ξαναρχίζει, και πολύ πιο έντονος μάλιστα.

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο και η άτρόμητη επίσης Γιαράμπα είναι η πρώτη φορά στη ζωή τους που έχουν κυριολεκτικά τρομοκρατηθεί.

— Γιατί φοβάμαι τόσο πολύ, Ταιμπόρ, αυτές τις πέτρες που μάς πετάει το άορατο χέρι κάποιου άγνωστου; ρωτάει το σύντροφό της. Στο κάτω - κάτω της γραφής, πέτρες είναι και όχι σφαίρες, ή όβιδες!

— Και γώ φοβάμαι Γιαράμπα της αποκρίνεται με ειλικρίνεια το γεναίο Έλληνόπουλο. Φοβόμαστε γιατί αυτή τη φορά ο έχθρος είναι άορατος. Δεν τον βλέπουμε

για να μπορέσουμε να παλέψουμε και να χτυπηθούμε μαζί του.

— Δίκιο έχεις, συμφωνεί η πανώρια μελαψή κοπέλλα. Δεν έχουμε συνηθίσει να αντιμετωπίζουμε ύπουλους έχθρους.

Ο Μπουτάτα ξύνει στοχαστικά το κωμικοτραγικό τσουλούφι του:

— Τί «ύπουλους έχθρους» και κολοκύθια με τη ρίγανη; Έδω το πράγμα είναι φανερό: Πρόκειται περί... φαντασμάτων!

— Φάντασμα;! κάνει ανήσυχη η Γιαράμπα. που πρώτη φορά συλλογιέται αυτή την πιθανή έκδοχή.

— Μάλιστα, της αποκρίνεται ο Τσουλούφης. Φάντασμα με τα τσαρούχια, που λένε!

Ο Ταιμπόρ προσπαθεί να γελάσει:

— Φαντάσματα δεν υπάρχουν, μουρμουρίζει. Ό,τι γίνεται σ' αυτό τον κόσμο, γίνεται από όντα που ζούν και κινούνται.

Την ίδια όμως στιγμή μια μεγάλη πέτρα τον κτυπάει στο μέτωπο και σωριάζεται κάτω ανίσθητος!

— Κατά φωνή και γαΐδαρος, ξεφωνίζει ο εναλοκέφαλος Μπουτάτα και μπαίνει τρέχοντας και τρομοκρατημένος στη σπηλιά.

Ο ΑΕΡΑΣΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ πραγματικά ήταν η τελευταία περιπέτεια του άτρόμητου Έλληνόπουλου Ταιμπόρ

καὶ τοῦ δοξασιμένου ἄρχοντα τῆς ζούγκλας Ταρζάν, στὴ φοβερὴ ὑπόγεια λίμνη, μὲ τὴν ἄγρια φυλὴ τῶν τερατομορφῶν «Κολασμένων» (*).

Ὁ μεγάλος θρίαμβος ὅμως τοῦ ὑπέροχου Ταμπόρ πού, ὄχι μόνο κατάφερε νὰ θῇ νικητὴς στὴν περιπέτεια αὐτή, μὰ μπόρεσε καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο τὸν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας εἶχε καὶ μιὰ κακὴ συνέπεια:

Ὁ Ταρζάν πού ἄλλοτε κρατοῦσε τὰ σκῆπτρα τῆς ἐξυπνάδας καὶ τῆς παλληκαριᾶς μέσα σὲ ὁλόκληρὴ τὴν ἄγρια καὶ παρθένα ζούγκλα, στεναχωριέται πολὺ τώρα νὰ βλέπῃ πὼς ἓνας ἄλλος, σιγὰ - σιγὰ, τὸν ξεπερνάει καὶ γίνεται καλύτερός του. Καὶ ἡ ζήλεια αὐτὴ— ἀνθρώπινη βέβαια καὶ δικαιολογημένη— θολώνει πολλές φορές τὸ νοῦ του καὶ δὲν ξέρει τί λέει καὶ τί κάνει.

Τὸ περήφανο ὅμως Ἑλληνόπουλο πατὲρ! Ἰδὲν δείχνει στὸν Ταρζάν, πού εἶναι ἄλλωστε καὶ τόσο πιὸ μεγάλος, πὼς μπορεῖ νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ κάμῃ τίποτα καλύτερο ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ κάμῃ αὐτός. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε μέσα στὴ φύσι μας τὴν εὐγένεια καὶ τὴ μεγαλοψυχία!

Πολλές φορές μάλιστα ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας φέρεται στὸν Ταμπόρ τόσο ἄσχη

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 18, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ λυσσασμένος Ρινόκερος».

μα, πού τὸ χεροδύναμο Ἑλληνόπουλο θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε τουλάχιστον σκοτώσει. Ὅμως πάντα κάνει ὑπομονὴ καὶ πάντοτε φροντίζει νὰ βρῇ σκῆ στὸν ἑαυτό του δικαιολογίες γιὰ νὰ μὴ τὸν μισήσῃ.

Ὁ Ταρζάν ὅμως—ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν τόσο μεγάλὴ ψυχὴ καὶ χριστιανικὴ στάσι του— ἐξακολουθεῖ νὰ ζηλεύῃ καὶ νὰ φέρεται κατὰ τὸν πιὸ ἀπαίσιο τρόπο στὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλληκάρι! Στὸ παλλικάρι αὐτό, πού ἀμέτρητες φορές τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ!

Εἴσι καὶ τώρα, ἀπὸ τὴν τελευταία περιπέτεια μὲ τὸ λευκὸ ψευτοθεὸ καὶ τὴ φυλὴ τῶν «Κολασμένων» ἔχει θυμώσει. Καὶ ἂν στὴν τύχη, καμμιά φορὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Ταμπόρ, μὲ μεγάλη δυσκολία τοῦ λέει μιὰ ξερὴ «καλημέρα».

Τέλος, πολλοὶ ἰθαγενεῖς, φίλοι τοῦ Ἑλληνόπουλου, ἔρχονται συχνὰ καὶ λένε στὸν Ταμπόρ πὼς ὁ Ταρζάν δὲν παύει νὰ τὸν κατηγορῇ στοὺς φύλαρχους τῆς γύρω περιοχῆς, λέγοντας πὼς γρήγορα θὰ φέρῃ Ἕλληνες πατριῶτες του μὲ ὅπλα, γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσουν ὅλους καὶ νὰ κάνουν τὴν ἀπέραντη ζούγκλα... ἀποικία τῆς Ἑλλάδας!

Ὁ Ταμπόρ ὅμως, ὄχι μονάχα δὲν πιστεύει τοὺς ἰθαγενεῖς αὐτοὺς πληροφορισύτες μὰ καὶ τοὺς διώχνει μὲ θυμὸ λέγοντας:

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέματα καὶ συκοφαντίες! Ὁ Ταρζάν εἶναι ἓνας μεγάλος ἥρω-

ας και ένας υπέροχος άρχοντας της ζούγκλας! Όσο για την Ελλάδα, την πατρίδα μου, ούτε είχε ποτέ, ούτε και θέλει να αποκτήση άποικίες και σκλάβους. Της φθάνει ή μικρή δοξασμένη χώρα της και ό λιγοστός, μα ήρωϊκός λαός της! Τόν άέρα της έλευθερίας πού, με συνεχείς άγώνες και αίμα, άναπνέει Αύτή, δέν θέλει να τόν στερήση από καμμιά άλλη χώρα! Άπό κανέναν άνθρωπο!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Α Σ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα έξω από τη σπηλιά του Ταμπόρ, τη στιγμή που τόν κτύπησε ή πέτρα στο μέτωπο και σωριάστηκε κάτω άναίσθητος. Ποτάμι τρέχει τό αίμα ά-



— Έξω, τους λέει ό Ταμπόρ. Όλ' αυτά είναι ψέματα και συκοφαντίες.



Ο Ταμπόρ δέχεται μιá μεγάλη πέτρα στο μέτωπο και πέφτει.

την πληγή του και ή Γιαράμπα, που καταλαβαίνει πως άν δέν προλάβη να τό σταματήσει, γρήγορα θα έξαντληθ ή και θα πεθάνη, τρέχει σαν τρελλή δεξιά και άριστερά ψάχνοντας να βρή στο σκοτάδι τό αίμοστατικό βότανο που θα τόν σώση. Ταυτόχρονα φωνάζει και στο νάνο που έχει τρυπώσει φοβισμένος στη σπηλιά:

—Μπουτάτασα! Ό Ταμπόρ πεθαίνει! Έβγα έξω να σφίγγης με τό χέρι σου την πληγή του να μη τρέχη τό αίμα!... Γρήγορα, Μπουτάτασα!

Ό καμικοτραγικός Τσουλούφης άγαπάει άφάνταστα τό Έλληνόπουλο. Και παρ' όλο που φοβάται και τρέμει τό φάντασμα, κάνει την καρδιά του σίδερο και βγαίνει

δειλά στο άνοιγμα τής σπηλιάς. Ψάχνει με τὰ μάτια του δεξιά και άριστερά και μουρμουρίζει ίκανοποιημ ένος:

— Εύτυχώς! 'Ο άόρατος δέν... φαίνεται πουθενά. 'Ισως νά σκέφτηκε τς κουτουλιές μου και νά τόβαλε στα πόδια.

Και μ' ένα—δυό πηδημάτα βρίσκει κοντά στον Ταμπόρ. Βάζει τὸ χέρι για νά σταματήσει τὸ αίμα, μὰ ἡ πληγή είναι μεγαλύτερη από τὴν παλάμη του. Καὶ τὸ αίμα ξεπετάγεται από τς πάντες.

— Δέν γίνεται ἔτσι μούρμουρίζει. Καὶ ζητώντας συγγνώμη από τὸ ἀναίσθητο Ἑλληνόπουλο, γυρίζει τὰ ὀπίσθια καὶ στρογγυλοκάθεται πάνω στο ματωμένο μέτωπό



‘Ο Μπουτάτα κάθεται στην πληγή του Ταμπόρ για νά τοῦ σταματήσει τὸ αίμα.



Τὸ κεφάλι τοῦ φιδιού κόβεται ξαφνικά σαν από κάποιο άόρατο χέρι.

του. Είναι ὁ μόνος τρόπος για νά συγκρατήσει προσωρινά τὸν πίδακα τοῦ αίματος.

* * *

Ἡ Γιαράμπα στέκεται ἀδύνατο νά ἀνακαλύψη στὸ σκότάδι τὸ βότανο ποὺ ζητάει. Στὸν οὐρανὸ ὅμως ἔχουν συγκεντρωθῇ μαύρα σύννεφα καὶ γρήγορα θὰ ξεσπάση τροπικὴ μπόρα καὶ νεροποντή. Ἔτσι, στὸ φῶς μίας ἀστραπῆς βρίσκει τὸ φυτὸ ποὺ ζητάει, τὸ κόβει με λαχτάρα κι' ἀνασηκώνεται για νά τρέξη κοντά στον ἀγαπημένο καὶ άγνὸ σύντροφό της.

Δέν προφθαίνει ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει στὸ κορμί της τὸ παγερὸ ἀγκάλιασμα ἑνὸς μεγάλου φιδιού!

Τρελλὴ από άπόγνωσι ἡ πανώρια μελαψὴ κόρη παρὰ

τάει τὸ βότανο καὶ πασχίζει μὲ χέρια καὶ πόδια νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὶς κουλούρες τοῦ τρομεροῦ ἔρπετοῦ. Στὸ θωλωμένο της μυαλὸ σφηνώνεται ἡ σκέψι πὼς καὶ ἂν ἀκόμα τὸ φίδι δὲν καταφέρει νὰ τὴν πνίξει καὶ νὰ τὴν καταβροχθίσει, πάλι τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ φοβάται, θὰ γίνη. Χασόμε-
ρῶντας στήν ὑπεράνθρωπη πάλῃ ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κάνῃ μαζί του, ἡ ἀκατά-
σχετη αἱμορραγία τοῦ Ταμπορ θὰ συνεχίζεται... Καὶ ἂν καιμιὰ φορά, καταφέρει νὰ φθάσῃ ζωντανὴ κοντὰ του, ἐκεῖνος δὲν θὰ εἶναι πιά ζωντανός.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

ΤΙΑ ὥρα πολλὴ συνεχίζεται ἀκόμα ἡ θανάσιμη πάλῃ τοῦ φοβεροῦ φιδιοῦ μὲ τὴν ἀτρόμητη μελαψὴ Γιαράμπα. Τέλος τὸ τεράστιο ἔρπετὸ καταφέρνει νὰ τυλίξῃ ὀλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς αἰμοιρῆς κοπέλλας μὲ τὶς κουλούρες του καὶ νὰ ἀρχίξῃ νὰ σφίγγεται. Τὰ κόκκαλα τῆς νέας τρίζουν ἀπαίσια καὶ ὁ θάνατος ἔρχεται νὰ τὴ σκεπάσῃ μὲ τὶς μαῦρες φτερούγες του.

Ἡ Γιαράμπα ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωσι καὶ φρίκη τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της συντρόφου :

— Ταμποόορ! Ταμποόορ!

Καὶ κλείνοντας τὰ μάτια παραδίδεται στὸ μοιραῖο.

Δὲν προφθαίνει νὰ ξεψυχήσει ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμὴ,

ἓνα ἀπαίσιο σφύριγμα τοῦ φιδιοῦ φθάνει στὰ αὐτιά της, ποὺ διακόπτεται ἀπότομα. Ἐνῶ ταυτόχρονα νοιώθει τὸ σφίξιμό του νὰ γίνεται γιὰ λίγο πιὸ δυνατὸ καὶ ἀμέσως σχεδὸν νὰ ἀρχίζῃ σιγὰ - σιγὰ νὰ χαλαρώνεται. Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ κουλούρες τοῦ φιδιοῦ ἔχουν ξεσφίξει ἐντελῶς. Ἡ Γιαράμπα εὐκολὰ τὶς ξεφορτώνεται ἀπὸ πάνω της καὶ πετιέται ὀρθή. Τί εἶχε συμβῇ; Πὼς ἔγινε ἡ ἀναπάντεχη καὶ ἀπίστευτη αὐτὴ σωτηρία;

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίνει ἀμέσως μιὰ ἄλλη φωτεινὴ ἀστραπὴ τοῦ συννεφιασμένου οὐρανοῦ τῆς ζούγκλας. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα ἀντικρύζει καθαρὰ, στὸ φῶς της, τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ φιδιοῦ, ποὺ βρίσκεται πεσμένο μπροστὰ στὰ πόδια της καὶ ἀνοιγοκλείνει ἀπαίσια τὰ σαγόνια του.

Ἡ Γιαράμπα κυττάζει χαμένα γύρω της καὶ οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει κανέναν.

Μὰ δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πρέπει νὰ τρέξῃ ἀμέσως κοντὰ στὸν ἀναίσθητο Ταμπορ. Νὰ τὸν σώσῃ...

Οἱ ἀστραπὲς ἔχουν γίνει πιὸ συχνὲς τώρα καὶ ἡ τροπικὴ μπόρα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεσπάσῃ. Ἡ νέα ξαναβρίσκει εὐκολὰ στὸ φῶς τους τὸ βότανο ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια της. Τὸ ἀρπάζει μὲ λαχτάρια καὶ κάνει νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸ σύντροφό της.

Σταματᾷ ὅμως προτοῦ

ξεκινήσει. Τὸ μυαλό της, ποὺ ξανάρχισε στὸ μεταξὺ νὰ δουλεύει, μιὰ φοβερὴ ιδέα ἔρχεται νὰ τὸ ξανασκοτίσει. Καὶ μονολογεῖ σὰν τρελλή:

— "Ὁχι. Εἶναι ἀργὰ πιά! Τόση ὥρα ποὺ πάλευα μὲ τὸ φίδι, τὸ αἷμα τοῦ Ταμπὸρ ξεχυνόταν σὰ νερὸ πηγῆς. Ἀπὸ ὥρα πολλή θὰ ξεψυχήσει! Τί θὰ πάω νὰ κάνω κοντά του; Θεέ μου! Πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀντικρύσω νεκρό;!

Καὶ συνεχίζει τοὺς συλλογισμούς της μὲ τὴν ἴδια φρίκη καὶ ἀπόγνωση:

— "Ὑστερα τί τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ μου, ἀφοῦ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλληκάρι χάθηκε; Πῶς θὰ χωρέσει τὸν πόνο μου ἢ ζούγκλα, ὅσο ἀπέραντη καὶ ἀν εἶναι;!

Καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα, παίρνει φόρα γιὰ νὰ κτυπήσει μ' ἀφάνταστη δύναμι καὶ δομῇ στὸ κεφάλι της. Μιά... δύο... τρεῖς φορές. Ὅσο νὰ χάσει τὶς αἰσθήσεις της! Ὡσπου νὰ σωριαστῇ κάτω νεκρὴ ἀπὸ τὰ ἴδια της τὰ χέρια! Ἀπὸ τὰ δικά της θανατερὰ κτυπήματα!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

 ΜΩΣ κάτι συλλογιέται πάλι καὶ ἡ πέτρα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι της, ψιθυρίζοντας σὰ νὰ παραισάσῃ:

— "Ὁχι, ἀκόμα... Πῶς θὰ πεθάνω χωρὶς νὰ τὸν ἀντικρύσω γιὰ τελευταία φο-

ρά; Χωρὶς νὰ φιλήσω τὸ περὶ φανὸ καὶ τίμιο ματωμένο μέτωπό του;

Καὶ προχωρεῖ ἀργά, πένθιμα πρὸς τὸ «νεκρὸ» σύντροφό της.

Ὁ Ταμπὸρ βοίσκεται ἀκόμα ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει τοέχοντας γιὰ τὸ βότανο. Ὅμως μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ρίχνει ἡ πανώρια Γιαοάμπα, τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ χαοοούμενη ἔκφρασι.

Πάνω στὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ του ἔχουν μπῆ τὰ βότανα ποὺ πρέπει. Ἡ αἵμορραγία ἔχει σταματήσει πιά.

Καὶ ψιθυρίζει εὐτυχισμένη:

— "Ἀς εἶναι καλὰ ὁ καημένος ὁ Μπουτάτα ποὺ τὸν φρόντισε καὶ τοῦσωσε τὴ ζωή!

Προσξενεύεται ὁμως ποὺ δὲν βλέπει τὸ νᾶνο ἐκεῖ καὶ φωνάζει χαοοούμενη:

— Μπουτάτα! Ποῦ εἶσαι, καλέ μου Μπουτάτα, νὰ σὲ φιλήσωωω!

Σχεδὸν ἀμέσως, μέσα βαθεῖα ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀκούγεται ἡ φωνὴ του:

— Οὔτε νὰ μὲ φιλήσεις, οὔτε νὰ μὲ δανκώσης. Ἐοχομαι! Μόνο σὰν πεθάνω, θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα.

Οἱ ποῶτες χοντροὲς στανόνας τῆς νεοποντῆς ποὺ ἀρχίζει, πέφτουν στὸ πόσσωπο τῆς μελαψῆς κοπέλλας. Ἡ Γιαοάμπα ποὺ εἶναι ἀφάνταστα δυνατὴ, σκύβει ἀμέσως καὶ σηκώνει στὰ χέρια της

τὸ βαρὺ καὶ ἀναίσθητο παλληκάρι. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως προχωρεῖ μὲ δυσκολία πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ταυτόχρονα ὁ λιθοβολισμὸς ξαναρχίζει καὶ μιὰ βροχὴ ἀπὸ μικρὲς καὶ μεγάλες πέτρες πέφτουν πάνω στὴν ἄμοιρη νέα καὶ τὴ κτυποῦν δυνατὰ στὸ κεφάλι καὶ στὸ κορμί.

Ἡ Γιαράμπα πονάει ἀφάνταστα καὶ νοιώθει ματωμένα τὰ φοβερὰ κτυπήματα ποὺ δέχτηκε. Μὰ κάνει κουράγιο καὶ προχωρῶντας, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ καταφέρνει νὰ μπάσῃ τὸν Ταμπὸρ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ νὰ τὸν κρύψῃ, στρίβοντας ἀμέσως δεξιά.

Ὁ λιθοβολισμὸς διακόπτεται πάλι καὶ ἡ μελαψὴ κόρη παρατάει μαλακὰ κάτω τὸν



Ἡ Γιαράμπα σηκώνει στὴν ἀγκαλιά της τὸν Μπουτάτα γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ.



Τρομακτικὴ τροπικὴ μπόρα ἔχει ξεσπάσει στὴν ἄγρια καὶ παρθένα Ζούγκλα.

ἀναίσθητο Ταμπὸρ καὶ ξαναφωνάζει ψιθυριστά:

— Ἔ, Μπουτάτα! Ποῦ βρίσκεσαι λοιπόν; Δὲν θὰ βγῆς νὰ μᾶς βοηθήσῃς πάλι; Εἶμαι καὶ γὼ τραυματισμένη στὸ κεφάλι καὶ στὸ κορμί!

Ὁ κωμικοτραγικὸς Τσουλούφης βγαίνει ἀργὰ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του στὸ βάθος τῆς σπηλιάς καὶ προχωρεῖ φοβισμένα πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἡ Γιαράμπα. Καὶ ἡ φωνή του τρέμει καθὼς σὲ λίγο τῆς λέει:

— Μυστήρια πράγματα, κυρὰ Τέτοια μου! Τὸ φάντασμα εἶναι πολὺ ζόρικο!

Ἡ πανώρια κόρη τὸν σηκώνει στὴν ἀγκαλιά της μὲ λαχτάρα καὶ κάνει νὰ τὸν φιλήσῃ.

— Σ' εύχαριστώ, Μπουτάτα μου! "Αν δέν ἦσουν ἐσύ, ὁ Ταμπόρ θὰ εἶχε πεθάνει!

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο ΧΟΝΤΡΟΚΕΦΑΛΟΣ νάνος βάζει τὴ μικρὴ παλάμη του μπροστὰ στὸ στόμα της γιὰ νὰ μὴ τὸν φιλήσῃ:

— Στόπ! Πέσ' μου πρώτα εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τοῦ ἄσπασμού σου!

— Μὰ ἀφοῦ ἔσωσες τὸν Ταμπόρ! Μὲ τὰ βότανα ποὺ ἔβαλες στὴν πληγὴ του σταμάτησε ἡ αἱμορραγία. Ἄλλοιὼς θὰ εἶχε ξεψυχήσει.

Ὁ Μπουτάτα ἀποφαίνεται σοβαρά:

— Τότε νὰ μένη τὸ βύσ-



— "Οχι, Γιαράμπα! Δέν ὑπάρχουν φαντάσματα καὶ θρυκόλακες.



Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πετιέται ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά του καὶ σὲ λίγες στιγμές...

σινο! Τὸ φιλὶ σου νὰ πᾶς νὰ τὸ δώσης στό... φάντασμα!

Ἡ νέα μένει ἄναυδη:

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ρωτάει.

Καὶ ὁ Τσουλούφης, ρίχνοντας φοβισμένες ματιές γύρω του, τῆς ἐξηγεῖ:

— "Απαξ καὶ μοῦ φώναξες ἔκανα τὴν καρδιά μου παλιο σίδερο καὶ βγῆκα. Κάθομαι, τὸ λοιπὸν πάνω στὸ κούτελο τοῦ Ταμπόρ, καθότι...

— Τί; Κάθησες πάνω στὴν πληγὴ του; Γιατί; τὸν ρωτάει μὲ ἀπορία ἡ Γιαράμπα.

— Κάθησα καθότι τὰ ὀπίσθιά μου τυγχάνουν πολὺ ...αἱμοστατικά!

Ἡ μελαψὴ κόρη δέν καταλαβαίνει τίποτα, μὰ καὶ δέν τὸν ξαναδιακόπτει. Καὶ ὁ

Μπουτάτα συνεχίζει την αφήγησή του:

— Τὸ λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ καθόμουν καὶ τὸν θεράπευα, μοῦ δίνει μιὰ σπρωξιὰ καὶ πετάγομαι πέντε κουτρουβάλες πέρα...

— Ποιός; ὁ Ταιμπόρ;

— Δὲν φαντάζομαι. Μᾶλλον τὸ φάντασμα!

— Τὸ φάντασμα!; Κι' ἐσὺ τί ἔκανες;

— Εἶπα νὰ τὸ ταράξω στὶς σφαλιάρες, μὰ δὲν ἤξερα ἂν εἶχε... μάγουλα! Τί δηλαδή; Ἔτσι ἐρήμην θᾶρριχνα τὶς σφαλιάρες μου; Στὸ γάμο τοῦ Καραγκιόζη, ποὺ λένε;!

— Καὶ τί ἔκανες; τὸν ξαναρωτάει ἡ Γιαράμπα.

— Τί νὰ κάνω; Μάζεψα τὰ βρεγμένα μου καὶ...

— Ποιὰ βρεγμένα σου;

— Τὸ παντελόνι μου! Δὲν σοῦ εἶπα πὼς εἶχα καθήσει «αἰμοστατικά»; Μούσκεμμα εἶχε γίνεи ἀπὸ τὸ αἷμα!

— Καὶ ὕστερα;

— Ὑστερα τὸ βάζω στὰ πόδια, μπαίνω στὴ σπηλιά, τραβάω βαθειὰ μέσα καὶ κρύβομαι στὸ τσόφλι μιᾶς μεγάλης καρύδας.

Ἡ πανώρια κοπέλλα ψιθुरίζει ξανὰ σὰ νὰ μιλάη στὸν ἑαυτὴ της:

— Ὡστε «αὐτὸς» ἦταν πάλι; Ὁ ἴδιος ποὺ χτύπησε τὸν Ταιμπόρ πῆγε ὅταν ἔλειπα καὶ σταματώντας μὲ τὰ βότανα τὸ αἷμα, τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Ὑστερα ἦρθε καὶ σὲ μένα καὶ ἔσφαξε τὸ φίδι ποὺ

λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μ' ἐπνίγε...

Καὶ ἀναρωτιέται χαμένα:

— Μὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος; Ἐχθρὸς, ἢ φίλος;

— Οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο, μουρμουρίζει ὁ Τσουλούφης.

— Καὶ τί εἶναι; τὸν ρωτάει.

— Φάντασμα! Φάντασμα μὲ τσαρούχια!

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ

 ΑΦΝΙΚΑ ἓνας κεραυνὸς πέφτει πολὺ κοντά,  στὴν κορφὴ κάποιου ἀπὸ τὰ γιγαντιαία δέντρα ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὁ τρομακτικὸς κρότος τοῦ εἶναι ἓνα πολὺ δυνατὸ σοκ γιὰ τὸν ἀναίσθητο Ταιμπόρ. Καὶ τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο ἀρχίζει νὰ συνέρχεται.

Σὲ λίγο βρίσκεται ὀρθὸς καὶ ἡ Γιαράμπα τοῦ ἔχει ἐξηγήσει, μὲ λίγα λόγια, τὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητα γεγονότα ποὺ εἶχαν μεσολαβήσει.

Ὁ νέος μένει γιὰ πολλὴ ὥρα βαθειὰ συλλογισμένος. Τέλος μουρμουρίζει μὲ προσπάθεια σὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πῇ αὐτὸ ποὺ λέει:

— Μιὰ φοβερὴ ὑποψία γυροφέρνει, Γιαράμπα, στὸ νοῦ μου...

— Τί;

— Ντρέπομαι νὰ τὴν πῶ...

— Νὰ τὴν πῶ ἐγὼ ποὺ δὲν ντρέπομαι; ρωτάει ὁ Τσου-

λούφης. Καὶ συνεχίζει σὰ νὰ τοῦ ἀποκρίθηκαν «ναί»:

— Τὸ λοιπόν: Καὶ στὴ δική μου κεφάλαι μιὰ ὑποψία χορεύει σάμπα! Μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς τὸ φάντασμα εἶναι ὁ... Ταρζάν!

— Σιωπή! τοῦ φωνάζει αὐστηρὰ ὁ Ταμπόρ. Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ζῇ!

— Δίκιο ἔχεις, συμφωνεῖ συλλογισμένος ὁ Μπουτάτα. Ἄν τὰ εἶχε κακαρώσει θὰ ἐρχόταν νὰ μᾶς καλέσῃ... στὴν κηδεῖα του.

Ἡ Γιαράμπα κυττάζει παράξενά στὰ μάτια τὸν ἀδελφικό της σύντροφο:

— Καὶ γὼ Ταμπόρ... Καὶ γὼ ὅπως καὶ σὺ καὶ ὁ Μπουτάτα, τὸ ἴδιο ὑποψιάζομαι.

Τὸ Ἑλληνόπουλο παραξε-νεύεται:

— Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἐγὼ ὑποψιάζομαι τὸν Ταρζάν.

— Μὰ ποιὸς ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ εἶναι μαζί καὶ τὰ δύο: καὶ ἐχθρὸς μας καὶ φίλος μας. Μᾶς χτυπάει βέβαια. Μὰ ὅταν βλέπῃ πὼς κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας, δὲν ἀφήνει νὰ χαθούμε. Μᾶς σώζει τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια! Ἔτσι ἄλλωστε δὲν κάνει πάντοτε;

Ὁ Ταμπόρ βρίσκει λογι-κοὺς καὶ σωστοὺς τοὺς συλλογισμοὺς τῆς συντρόφισσάς του. Ὅμως τῆς ἀποκρίνεται:

— Δὲν ξέρω... Μὰ ἓνας ζωντανὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ φάντασμα!...

— Μπορεῖ καὶ παραμπορεῖ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Ἐγὼ ξέρω ἓνα βότα-

νο ποὺ αἷμα τὸ βράσης στὸν ἥλιο καὶ πιῆς τὸ ζουμί του γίνεσαι ἀόρατος! Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ψάξω νὰ τὸ βρῶ καὶ θὰ γίνω...

— Φάντασμα μὲ τσαρούχια; τὸν ρωτᾷ χαιμογελῶντας ἡ Γιαράμπα.

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται. Φάντασμα μέ... περικεφαλαία!

Στὸ μεταξὺ ἡ τροπικὴ μόρα ἔχει ξεσπάσει σὲ ὅλο τὸ τραμακτικὸ μεγαλεῖο της.

Ξαφνικὰ μιὰ σπαρακτικὴ γυναικεῖα φωνὴ ξεχωρίζει μέσα στὸ κακὸ καὶ στὸ πανδαιμόνιο ποὺ γίνεται ἔξω:

— Ταμπόοορ! Γιαράμπα! Τσουλούφηρη!

Ἀτρόμητο, ὅπως πάντα τὸ Ἑλλήνοπουλο βγαίνει σὰ σίφουνas ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Καὶ σὲ λίγο ξαναγυρίζει τραβῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Ζολάν. Εἶναι καὶ οἱ δύο τοὺς μούσκεμα ἀπὸ τὴ βροχή.

— Τρελλάθηκες, Ζολάν; τὴ ρωτᾷ μόλις μπαίνουν μέσα. Τὶ ζητᾷς τέτοια ὥρα ἐδῶ; Πὼς δὲν σὲ σπάρaxε κανένα πεινασμένο θεριὸ στὸ δρόμο; Πὼς σὲ ἄφησε ὁ Ταρζάν νὰ φύγῃς μονάχη ἀπὸ τὴν σπηλιά;

Ἡ ὁμορφὴ ξανθεῖα κοπέλα ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς. Ἡ Γιαράμπα κάνει τὰ ἀδύνατα— δυνατὰ γιὰ νὰ τὴ συνεφέρῃ.

— Ἐπὶ τέλους! Πάψε νὰ κλαῖς, καλὴ μου φίλη! Πῆσ'

μας λοιπόν τί σου συμβαίνει!

— Καλὲ ἄστηνε νὰ κλάψη νὰ ξεθυμάνη, τὴ συμβουλεύει ὁ νᾶνος.

Ἡ Ζολὰν χορταίνει κάποτε τὰ δάκρυα καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια γονατίζει μπροστὰ στὸν Ταμπόρ:

— Ἄρχοντα τῆς ζούγκλας τοῦ λέει. Λυπήσου με καὶ κράτα με στὴ σπηλιά σου!

Ὁ Μπουτάτα τὴν ἀκούει καὶ μουρμουρίζει κουνώντας χαρακτηριστικὰ τὴν κεφάλαι του:

— Πάει αὐτή! Δὲν γιατρεύεται!

Ὁ νέος ἀνασηκώνει παραξενεμένος τὴ θετὴ κόρη τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας:

— Εἶμαι ὁ Ταμπόρ, τῆς λέει. Δὲν εἶμαι ὁ Ταρζάν.



— Λυπήσουμε, ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, λέει ἡ Ζολὰν στὸν Ταμπόρ!

Ἡ Ζολὰν ψιθυρίζει πένθιμα:

— Ναί, «Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας»! Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν ζῇ πιά!

ΕΝΑΣ ΙΝΔΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ὅμως τὰ συνταρακτικὰ αὐτὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους:

Πρὶν τέσσερις μέρες ὁ Ταρζάν, βγαίνοντας πρωτὶ — πρωτὶ στὸ κυνήγι καὶ φθάνοντας στὸ πρῶτο ξέφωτο, ἀπ' ὅπου τακτικὰ περνοῦσε, εἶχε μιὰ ἀπρόοπτη καὶ παράξενη συνάντησι: Ἦταν ἓνας μεγαλόσωμος λευκὸς καὶ ξανθὸς ἄνδρας μὲ συνοδεία ἀπὸ ὅπλι σμένους μαύρους τοῦ μεγάλου λιμανιοῦ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ἀντικρύζοντας τὸν ἄνδρα αὐτὸν μένει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλαι. Γιὰ πολλὴ ὥρα τὸν κυττάζει κατάπληκτος σὰ νὰ βλέπη πρώτη φορὰ λευκὸ ἄνθρωπο στὴ ζωὴ του. Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται, ρωτᾷει ψιθυριστά:

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— Μαχάτα, μὲ λένε, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Εἶμαι Ἄγγλος γενημένος καὶ μεγαλωμένος στὶς Ἰνδίες. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχομαι! Εἶχαν πέσει στὰ χέρια μου φωτογραφίες σου κι' ἤθελα νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου ἂν εἶσαι ἴδιος μ' αὐτές!

— Μόνο μ' αὐτές; ψιθυρί-

ζει χαμένα ο Ταρζάν. Και κά-
νει νά τον ρωτήσει:

—Ξέρεις πώς έγω κι' έσύ...

— Και βέβαια τὸ ξέρω.
Κι' αν δέν τὸ ήξερα ἀπὸ τὶς
φωτογραφίες, θὰ τ'όβλεπα τώ-
ρα, τὸν διακόπτει ὁ Ἰνδός.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
δέν χορταίνει νὰ κυττάζη τὸν
ἄγνωστο αὐτὸν ἄνδρα ποὺ ήλ-
θε ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, τῇ μακρυ-
νῇ χώρα τοῦ μυστηρίου, τῶν
φακίριδων καὶ τῶν θαυμάτων.
Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ
νοιώθει μιὰ ἀνεξήγητη συμ-
πάθεια γι' αὐτόν.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κάθονται σὲ
λίγο κάτω ἀπὸ τὴ σκιά κά-
ποιου δέντρου κι' ὁ ἕνας ἀνοί-
γει τὴν καρδιά του στὸν ἄλ-
λον. Οἱ μαῦροι τραβιῶνται πα-
ράμερα καὶ περιμένουν.

Πρῶτος ὁ Μαχάτα μιλάει
στὸν Ταρζάν γιὰ τὴν ἐξωτικὴ
χώρα του καὶ γιὰ κάθε παρά-
ξενο κι' ἀνεξήγητο ποὺ συμ-
βαίνει σ' αὐτήν... Τοῦ μιλάει
γιὰ τοὺς φακίρηδες τῆς ποὺ
μποροῦν νὰ σταματοῦν τὴν
καρδιά καὶ τὴν ἀνάσα τους.
Ποὺ μποροῦν νὰ θάβωνται
ζωντανοὶ καὶ ν' ἀνασταίνων-
ται ὕστερα ἀπὸ μέρες καὶ ἐβ-
δομάδες ἀκόμα... Τοῦ λέει
πὺς κι' αὐτὸς εἶχε σπουδάσει
τὶς μαγικὲς αὐτὲς τέχνες.
Γιὼς στὶς Ἰνδίες ήταν ἐξεο-
νητὴς καὶ κυνηγὸς τῶν ἀγρί-
ων κι' ἐπιβλαβῶν θηρίων ποὺ
σπάρσζαν τοὺς δυστυχισμέ-
νους Ἰνδούς, ἢ κατέστρεφαν
τὶς σοδειές τους. Τοῦ μιλάει
καὶ γιὰ τὴ θεοσκευτικὴ αἵρε-
σι ποὺ εἶχε ἀσπασθῇ καὶ ἁ-
νῆκε. Ἦταν μιὰ παράξενη αἰ-



Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν ἀντιμετω-
πίζει ἀτρόμητος τὴν ἐπίθεσι
τῶν μαύρων.

ρεσι τοῦ Βουδδισμού ποὺ ἐ-
πέτρεπε τὰ πάντα στοὺς πι-
στούς τῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀ-
φαίρεσι τῆς ζωῆς τοῦ συναν-
θρώπου. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἵρε-
σεως τῶν «Ἐλευθέρων Βουδ-
διστῶν» ὅπως λεγόταν, μπο-
ροῦσαν ἀτιμωρητὶ νὰ λένε ψέ-
ματα, νὰ συκοφαντοῦν νὰ ἀ-
τιμάζουν νὰ κλέβουν καὶ νὰ
κάνουν κάθε κακὸ ποὺ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ καλυτερέψη τὴν πρό-
σκαιρη αὐτὴ ζωὴ τους. Μόνο
ἀνθρώπινο πλάσμα δέν ἔπρε-
πε νὰ σκοτώσουν. Γιατὶ αν
τὸ ἔκαναν αὐτὸ, τότε καὶ ὅλα
τ' ἄλλα ἐπιτρεπόμενα ἁμω-
τήματα ποὺ εἶχαν διαπράξει
στὴ ζωὴ τους, θὰ περνοῦσαν
μαζὶ μὲ τὸ φόνο, στὸ ...Θεῖο
Ποινικὸ Μητρώο καὶ θὰ τὰ
πλήρωναν μὲ σκληρὲς τιμω-
ρίες στὴ Μέλλουσα Ζωή, με-

τὰ τὸ θάνατό τους!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει μαγεμένος τὸν Ἴνδὸ, πρὶν γιὰ πολλὴ ὥρα τοῦ περιγράφει τὰ τόσο παράξενα κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα τῆς μακρινῆς Πατρίδας του.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ τελειώνει, ἀρχίζει αὐτὸς νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὴ Ζούγκλα, γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς τὰ θηρία καὶ τὰ τέρατά της καὶ γιὰ κάθε παράξενο ἢ φοβερὸ ποὺ συμβαίνει σ' αὐτήν...

Ὑστερα, σὰν κάποια παρὰ ξενη δύναμι νὰ λύνη τὴ γλῶσσά του, ἀρχίζει νὰ τοῦ λέει πράγματα ποὺ ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῇ: Τοῦ μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὴ ζωὴ του, τὰ βάσανά του καὶ τοὺς φόβους του...

Δὲν ἀφήνει τίποτα καὶ κανένα μυστικὸ ποὺ νὰ μὴ τοῦ τὸ πῇ. Τοῦ μιλάει σὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ κρατηθῇ. Σὰν ὑπνωτισμένος. Ὡσπου τέλος φθάνει στὸ σημεῖο νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε πῇ ποτὲ σὲ κανέναν ὡς τότε:

— Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος ἄρχοντας ἐδῶ στὴ ὁμορφὴ κι' ἀπέραντη Ζούγκλα. Κι' ὅμως δὲν εἶμαι, καλέ μου Μαχάτα.

— Γιατί, Ταοζάν;

— Ὑπάρχει ἐδῶ ἓνας Ἑλληνας. Ταμπόο, τὸν λένε. Εἶναι ἔξυπνο, δυνατὸ κι' ἀτρόμητο παλληκάρι!... Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀσχίσει νὰ λογαριάζουν περισσότερο αὐτόν, παρὰ ἐμένα! Ἀογὰ ἢ γρήγορα θὰ μὲ γκρεμίσει ἀπὸ τὸ θρόνο

ποὺ μὲ τόσοι ἀγῶνες καὶ αἵμα ἔστησα ἐδῶ, καὶ θὰ βασιλεύσῃ αὐτός! Ἔλα στὴ θέσι μου, Μαχάτα. Καὶ μόνο νὰ σκεφτῶ πῶς μιὰ μέρα θὰ βρεθῶ ἓνας ἀδύναμος κι' ἀσήμαντος λευκὸς μέσα στὸ βασίλειο ποὺ ἐγὼ ἐδημιούργησα, μὲ πιάνει τρέλλα.

— Γιατί δὲν τὸν σκοτώνεις; ρωτᾷ χαιμογελῶντας μὲ ἀπορία ὁ Ἴνδός. Ἐσὺ δὲν ἀνήκεις στὴν αἵρεσι τῶν «Ἐλευθέρων Βουδδιστῶν» ποὺ ἀπαγορεύεται ὁ φόνος.

Ὁ Ταοζάν κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Κι' αὐτὸ τὸ ἔχω σκεφτῇ... Μὰ φοβάμαι πῶς ἂν μονομαχήσω μαζί του δὲν θὰ θγῇ ἐκεῖνος ὁ νικημένος. Εἶναι πολὺ πιὸ νέος ἀπὸ μένα...

Ὁ Μαχάτα γελάει τώρα:

— Μὰ τόσο ἀφελὴς εἶσαι λοιπόν νὰ σκέπτεσαι νὰ μονομαχήσης μ' αὐτόν; Χά, χά, χά! Μπορεῖς νὰ τὸν χτυπήσης πιστώπλατα. Μπορεῖ νὰ τὸν φαρμακώσης. Μπορεῖ, μπορεῖ, μπορεῖ... Καὶ πόσα δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς γιὰ νὰ τὸν θγάλῃς εὐκόλα καὶ προπαντὸς σίγουρα ἀπὸ τὴ μέση.

ΑΠΡΟΟΡΤΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθίος. Τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφρασι ἄγριας περηφάνειας, καὶ λέει:

— Δὲν εἶμαι δολοφόνος, Μαχάτα! Δολοφόνοι εἶναι μοι νάχα οἱ δειλοί!

Ὁ Ἴνδός ἐξακολουθεῖ νὰ

γελάει:

— Χά, χά, χά! Δειλὸς εἶσαι ὅταν τὸν ἀφήσης ἐλεύθερο νὰ σὲ γκρεμίσει ἀπὸ τὸ θρόνο σου! Καὶ γενναῖο θὰ σὲ ποῦνε ὅλοι ὅσοι μάθουνε πὼς σκότωσες ἓνα τόσο ἔξυπνο δυνατὸ κι' ἀτρόμητο παλληκάρι! Ἔτσι γίνεται στὸν Κόσμο, Ταρζάν! Τὸν νικητὴ τὸν χειροκροτοῦνε κι' οἱ νικημένοι ἀκόμη! Φτάνει νὰ νικήσης στὴ Ζωὴ καὶ τὸ πὼς θὰ νικήσης, μονάχα οἱ ἀποτυχημένοι θὰ τὸ κουβεντιάσουνε! Χά, χά, χά!

— Τὰ λόγια σου εἶναι παράξενα, Μαχάτα! Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σκέπτωμαι κι' ἐγὼ ἔτσι...

Ὁ Ἰνδὸς τοῦ ἐπαναλαμβάνει:

— Σκότωσε τὸν Ταμπὸρ, σοῦ λέω! Πολὺ λυπᾶμαι ποὺ οἱ θρησκευτικὲς μου δοξασίες δὲν τὸ ἐπιτρέπουν. Ἀλλοιῶς θὰ σ' ἐβγαζα ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόπο.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται:

— Δὲν μπορῶ, Μαχάτα, Δὲν βαιστάει ἡ καρδιά μου. Πολλὲς φορές ἔχω δοκιμάσει νὰ τοῦ κάνω κακὸ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἂν τὸν δῶ νὰ κινδυνεύει θυσιάζω καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν σώσω!

— Τότε τί νὰ σοῦ κάνω; Ὅ,τι νὰ σοῦ συμβῇ, θὰ εἶσαι ἄξιος τῆς τύχης σου! Μὲ συγχωρῆς ποὺ σοῦ μιλάω ἔτσι μὰ παρ' ὅλο ποὺ τόσο λίγο γνωρίζομαιστε, σὲ νοιώθω σὰν ἀδελφὸ μου. Σὰν δίδυμο ἀδελφὸ μου!

Ὁ Ταρζάν ψιθυρίζει σὰ νὰ μιλάει μὲ τὸν ἑαυτὸ του:

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω! Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ τὸν ἀνάγκασα νὰ φύγει ἀπὸ ἐδῶ... Νὰ μείνω μονάχος ἐγὼ ἄρχοντας καὶ κύριος τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς.

Καὶ γυρίζοντας ρωτᾷ τὸν Ἰνδὸ:

— Πές μου, Μαχάτα... Σὺ ποὺ εἶσαι ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ μυστηρίου, τῶν θαυμάτων καὶ φαικίρηδων, δὲν ξέρεις κανένα μαγικὸ τρόπο νὰ κάνω τὸν Ταμπὸρ νὰ φύγει ἀπὸ ἐδῶ;

— Καὶ βέβαια ξέρω! Νὰ πεθάνης καὶ νὰ γίνης βρυκόλακας νὰ τὸν κυνηγᾷς!

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ ὁμορφα γαλάζια μάτια τοῦ Ἰνδοῦ φωτίζονται παράξενα. Πετιέται ὄρθιος καὶ — ἐντελῶς ἀπροειδοποίητα — τινάζει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν, φωνάζοντας ταυτόχρονα στοὺς μαύρους του:

— Πιάστε τον! Δέστε τον!

Καὶ μουρμουρίζει μονολογώντας:

— Ὅ,τι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, δὲν τὸ κάνω γιὰ κανέναν ἄλλον!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ποὺ δέχτηκε τὴν τρομακτικὴ γροθιά, ταλαντεύεται γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ δὲν πέφτει. Ὁ Μαχάτα ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐκαιρία καὶ τοῦ δίνει δεύτερη καὶ τρίτη, πιὸ δυνατὲς ἀπὸ τὴν πρώτη, μουγγρίζοντας:

— Δεν κάνεις έσύ για άρχοντα της Ζούγκλας με τόσους θησαυρούς!

Ο Ταρζάν ούτε και με τις δυο αυτές γροθιές πέφτει. Άντίθετα, τὰ φοβερά κτυπήματα που δέχτηκε, ξυπνάνε τους υπεράνθρωπα δυνατούς μυώνες του. Ταυτόχρονα σχεδόν κι' οί δυο γροθιές του μαζί τινάζονται και κτυπούν, δεξιά κι' άριστερά, στο πρόσωπο του άπαίσιου Μαχάτα! Ο Ίνδος γκρεμοτσακίζεται κάτω.

Στο μεταξύ όμως φθάνουν οί μαύροι του και χύνονται ν' άρπάξουν τὸ μανιασμένο άρχοντα της Ζούγκλας. Μὰ ὁ Ταρζάν δεν είναι από τους ανθρώπους που παραδίνονται

εύκολα στους αντιπάλους, όσο πολλοί κι' άν είναι αὐτοί.

Με άφάνταστη ὀρμή αντιμετωπίζει τὴν επίθεσί τους, κτυπώντας δεξιά κι' άριστερά του και σωριάζοντας κάτω τους «πληρωμένους» κακούργους! Είναι όμως τόσοι πολλοί!

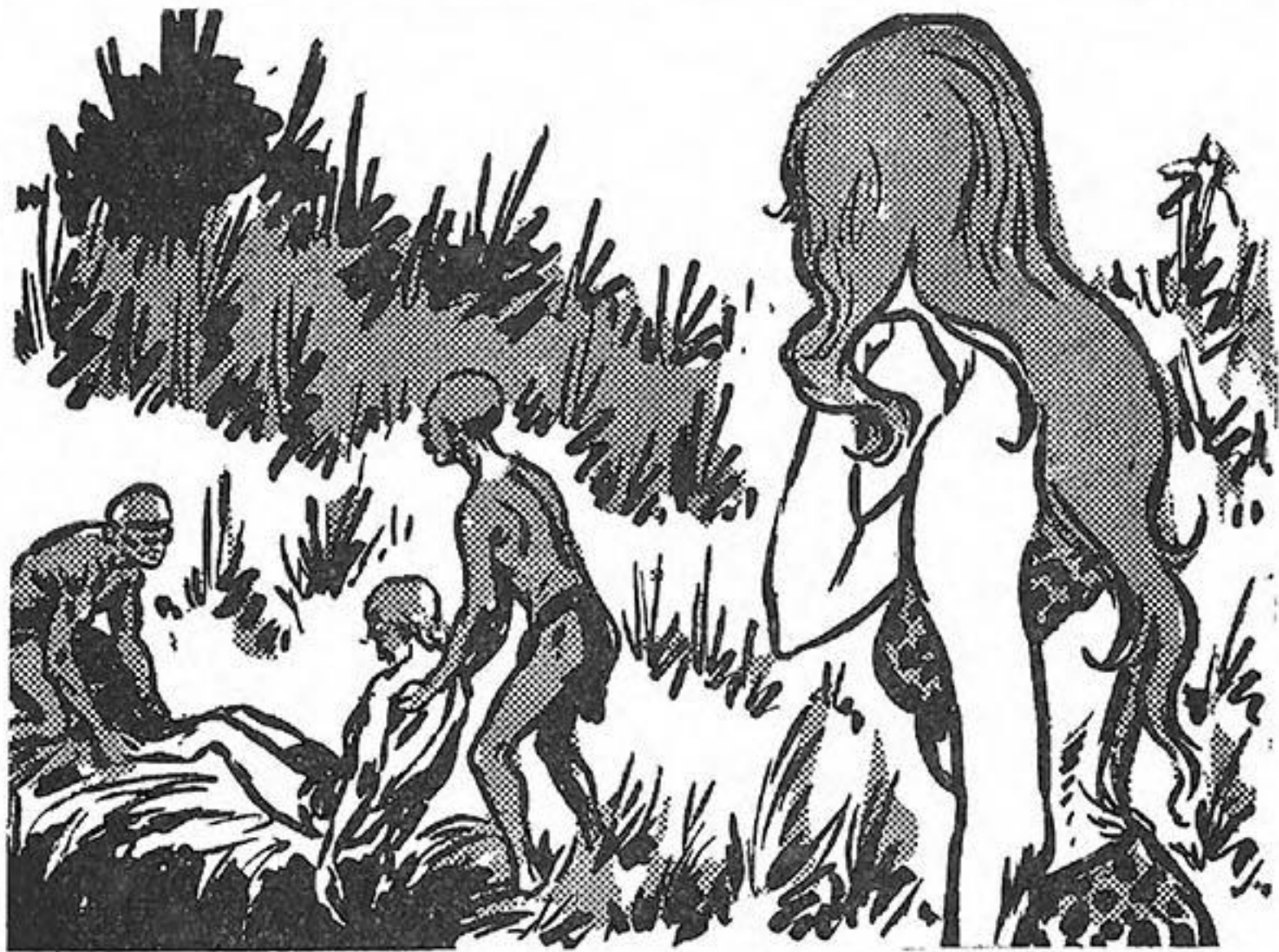
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

ΥΣΤΕΡΑ από μερικές ὥρες, ὁ Ταρζάν ξαναγυρίζει στη σπηλιά του σέ κακὰ χάλια. Τὸ πρόσωπο, τὸ κεφάλι του, τὸ στήθος του κι' ὁλόκληρο τὸ κορμί του εἶναι καταματωμένα.

Μονάχα ἡ Ζολάν βρίσκεται



Ο Ταμπὸρ δίνει ξαφνική φοβερή γροθιά στὸν άρχοντα της Ζούγκλας



Οί ιθαγενείς θάβουν τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας σ' ἓνα λάκκο.

ἐκεῖ. Ἡ Μπουμπού ἔχει φύγει γιὰ τὸ χωριό της, κι' ἡ ἄμοιρη κοπέλλα ξεφωνίζει ἀπεγνωσμένα μόλις τὸν βλέπει:

— Ταρζάν! Πατέρα μου! Τί ἔπαθες;! Θηρία ἢ ἄνθρωποι σὲ σπαράξανε;

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πέφτει στὰ στρωσίδια του κι' ἀναπνέει βαρειά. Ἡ φωνή του βγαίνει σὰν βογγητὸ μέσα ἀπὸ τὰ κτυπημένα του στήθη:

— Ἕνας λευκὸς, Ζολάν... Ἕνας Ἀγγλὸς ἀπὸ τὶς Ἰνδίες... Ἰδιὸς κι' ἀπαράλλακτος μ' ἐμένα. Κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ξεχωρίσῃ. Ἦρθε νὰ μὲ σκοτώσῃ γιὰ νὰ παρουσιαστῇ στὴ θέσι μου. Νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ Ταρζάν, ὁ ἄρ

χοντας τῆς Ζούγκλας! Χτυπήθηκα μαζί του. Μαζί καὶ με τοὺς μαύρους του, καί...

— Τὸν σκότωσες, πατέρα; ρωτάει μὲ ἀγωνία ἡ ξανθειὰ κόρη.

— Τοῦ εἶχα πῆ ὅλα τὰ μυστικά μου... Ἦξερε ὅλα ὅσα ξέρω κι' ἐγώ...

— Καὶ τὸν σκότωσες, πατέρα; ξαναιρωτάει ἡ Ζολάν.

Ὁ Ταρζάν χαμηλώνει τὰ βλέφαρά του καὶ ψιθυρίζει:

— Πεθαίνω, Ζολάν!... Πεθαίνω, κόρη μου!

Εἶναι φανερὸ πὼς δὲν θέλει ν' ἀποκριθῇ. Ἴσως νὰ ντρέπεται νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ἀφαίρεσε τὴ ζωὴ ἑνὸς λευκοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τὸ χειρότερο

πού ήταν "Αγγλος, συμπατριώτης του...

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τὰ ἔχει χαμένα. Στριφογυρίζει στὴ σπηλιά χωρίς νὰ ξέρη τὶ νὰ κάνει.

— Νὰ τρέξω νὰ φωνάξω τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Γαιράμπα τοῦ λέει. Αὐτοὶ ξέρουν τὰ βότνια πού θὰ σέ σώσουν!

— "Οχι, ψιθυρίζει ὁ ἐτοιμοθάνατος. Μισῶ τὸν Ταμπὸρ Δὲν θέλω νὰ τὸν ἀντικρύσω τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου! Σὰν πεθάνω, βρυκόλακας θὰ γίνω νὰ τοῦ ρουφήξω τὸ αἷμα...

Καὶ καθὼς ἀρχίζει ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος του, ἀποτελειώνει:

— Σὰν δῆς καὶ ξεψυχήσω νὰ τρέξης στὸ κοντινὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν... Νὰ σκάψουν ἓνα ἰθαυὺ λάκκο πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιά... Νὰ μὲ σκεπάσουν μὲ χῶμα καὶ τ' ἀγριολούλουδα τῆς ἀγαπημένης μου Ζούγκλας! Κι' ἐσύ, νὰ φύγης ἀμέσως!, καλὸ μου κορίτσι. Νὰ παρακαλέσης τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ σέ κατεβάσουν στὸ μεγάλο Λιμάνι.... Νὰ ξαναγυρίσης στὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ, τὴν πατρίδα σου... Κάτω ἀπὸ τὰ στρωσίδια μου ἔχω σκάψει ἓνα μικρὸ λάκκο. Ψάξε καὶ θὰ βρῆς μέσα χρυσὲς λίρες γιὰ νὰ πληρώσης τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ γιὰ τὰ ναῦλα σου...

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— "Οχι, Ταρζάν! Δὲν θέλω νὰ πεθάνης, πατερούλη μου!

Ἐκεῖνος συνεχίζει σὰ νὰ

μὴ τὴν ἀκούσε:

— Εὐχὴ καὶ κατάρα στ' ἀφήνω: Νὰ μὴ μείνης στιγμὴ μονάχη σου σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Νὰ φύγης ἀμέσως γιὰ τὸ μεγάλο Λιμάνι... Ἰα τὴν πατρίδα σου... Ἀλλοιῶς, βρυκόλακας θὰ γίνω καὶ γιὰ σένα!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιά τοῦ Ταμπὸρ τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα μεσάνυχτα μὲ τοὺς λιθβολισμοὺς, τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὴν τρομακτικὴ τροπικὴ μπόρα.

Εἶχαμε ἀφήσει τὴ Ζολὰν νὰ ψιθυρίσῃ πένθιμα στὸ Ἑλληνόπουλο:

— Ναί, «Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας»! Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν ζῇ πιά!

Καὶ τοὺς ἀφηγεῖται ὅλα ὅσα τῆς εἶπε ὁ θετὸς πατέρας της γυρίζοντας ἐτοιμοθάνατος στὴ σπηλιά τους.

Ὑστερα, ἀνάμεσα σέ πονεμένους λυγμούς, συνεχίζει:

— Μιὰ ὀλόκληρη ὥρα κράτησε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος του. Τέλος χαιμήλωσε τὰ βλέφαρα κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος σὸ ν' ἀποκοιμήθηκε...

»Ἀκούμπησα τ' αὐτί μου στ' ἀνοιχτὸ στόμα του κι' ἡ ἀνάσα εἶχε σταματήσει. Ἐβαλα τὸ χέρι μου στὸ στήθος του κι' ἡ καρδιά του δὲν χτυποῦσε πιά!

»Ἀρχισα νὰ ξεφωνίζω σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀπόγνωσί μου! Οἱ δυνα-

τὲς φωνές μου ἔφθασαν μέχρι τὸ κοντινὸ χωριὸ μὲ τὰ χορταρένια καλύβια. Ἐνα μπουλούκι μαῦροι ἰθαγενεῖς ἔφθασαν σὲ λίγο ἀλαφιασμένοι! Στὴν ἀρχὴ νόμισαν πὼς ὁ Ταρζάν εἶχε λιποθυμήσει. Μὰ γρήγορα εἶδαν κι' αὐτοὶ πὼς ἦταν νεκρὸς...

» Ἀγαποῦσαν τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ λυπήθηκαν πολὺ γιὰ τὸ θάνατό του... Μέχρι τὸ δειλινὸ εἶχαν σκάψει ἕναν πολὺ βαθὺ λάκκο, ὅπως τὸ εἶχε ζητήσει. Βάλαμε μιὰ προβιά λιονταριοῦ κάτω καὶ τὸν ἀποθέσαμε πάνω σ' αὐτή. Ὑστερα τὸν σκεπάσαμε μὲ ἄλλη μιὰ τέτοια προβιά. Καὶ σωριάσαμε πάνω ἀπὸ αὐτὴ τὸ ἀγαπημένο του χῶμα τῆς Ζούγκλας. Τέλος σκέπασα τὸν τάφο του μὲ πολύχρωμα καὶ μυρωμένα ἀγριολούλουδα, ποὺ τὰ εἶχα μαζέψει τὶς ὥρες ποὺ ἀνοιγόταν ὁ βαθὺς λάκκος...

Ἡ Ζολάν σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ σκουπίζει τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της μὲ τὴ ράχι τῆς παλάμης.

Ὁ Μπουτάτα, ποὺ τόση ὥρα ἄκουγε σιωπηλός, κατσάρωνοντας μὲ τὰ δάκτυλα τὸ θρυλικὸ του τσουλοῦφι, ἀναστενάζει τώρα:

— Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχάρα του!

Καὶ προσθέτει:

— Ἀλλὰ ἐντάξει στὸ λόγο τοῦ ὅμως, ἔ; Εἶπε πὼς θὰ μπρουκολακιάσῃ καὶ μπρουκολακιάσῃ!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως...

Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα

κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Ζολάν. Κι' ἐκείνη συνεχίζει:

— Τὴν πρώτη νύχτα οἱ μαῦροι ἔμειναν μέχρι τὸ πρωῒ στὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ μοῦ κρατήσουν συντροφιά. Σὰν βγήκε ὁ ἥλιος ἔφυγαν. Κι' ἐγώ, σκάβοντας κάτω ἀπὸ τὰ στρωσίδια τοῦ νεκροῦ Ταρζάν βρῆκα ἕνα μικρὸ σακκουλάκι μὲ λίρες. Στούς ἰθαγενεῖς δὲν εἶπα τίποτα γιὰ τὸ μεγάλο Λιμάνι, γιὰτὶ δὲν εἶχα ἀποφασίσει ἀκόμα ἂν θὰ φύγω...

» Τὴ δεύτερη νύχτα ἦλθαν πάλι οἱ καλοὶ ἰθαγενεῖς νὰ μοῦ κρατήσουν συντροφιά... Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως μᾶς φάνηκε σὰ ν' ἀκούσαμε παρὰ ξένους θορύβους πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ. Πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Οὔτε ἐγὼ ὅμως, οὔτε κανέναν ἀπὸ τοὺς μαῦρους, τολμήσαμε νὰ θγοῦμε ἔξω γιὰ νὰ δοῦμε... Ὁ φόβος μᾶς ἔκανε ὅλους νὰ συμφωνήσουμε πὼς τίποτα θηρία ἢ ἀγρίμινα θὰ ἦταν ποὺ μαλλῶναν μετὰξὺ τους.

» Ἀπόψε ἦταν ἡ τρίτη νύχτα! Ἡ πιὸ τραγικὴ ἀπ' ὅλες! Ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ἡ σπηλιὰ ἄρχισε νὰ πετροβολιέται. Κι' ἐγὼ κι' οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς ποὺ εἶχαν ξανάρθει νὰ μοῦ κρατήσουν συντροφιά, δὲν βλέπαμε κανέναν νὰ πετάῃ τὶς πέτρες αὐτές! Κι' ὅμως κάποιος τὶς πετοῦσε, ποὺ ἔπρεπε μάλιστα νὰ βρίσκεται πολὺ κοντὰ μας. Ἀφοῦ κατὰφερνε μ' αὐτὲς νὰ χτυπάῃ τοὺς ἰθαγενεῖς τὶς περισσότερες φορές στὰ κεφάλια! Μρ-

νάχα σ' έμένα δέν πέταξε καμμιὰ πέτρα! "Ολες περνούσαν δεξιά κι' άριστερά μου. Καμμιὰ δέν χτυπούσε έπάνω μου!...

»Οί μαύροι στην άρχή δέν άνησύχησαν πολύ, νομίζοντας πώς κάποιος δικός τους τις πετούσε για να τους φοβίση. Σάν όμως έψαξαν ολόκληρη τή γύρω περιοχή, κι' ένώ δέν υπήρχε κανένας, οί πέτρες έξακολουθούσαν να πέφτουν, με παράτησαν τρομοκρατημένοι και τόβαλαν στα πόδια για τo χωριό τους...

»Σκέφθηκα και γώ να φύγω από τή σπηλιά και να τρέξω πίσω τους... Μά ή περιέργεια νίκησε τo φόβο μου και έμεινα. "Ηθελα να δώ πώς θα τέλειωναν όλα αυτά τα παράξενα φαινόμενα.

»Μια άναπάντεχη και άδι



»Ο άρχοντας τής Ζούγκλας γυρίζει στη σπηλιά του σε κακά χάλια.

καιολόγητη άφοβία με έκανε να συλλογιστώ τα λόγια που τόσες φορές είχα άκούσει από σένα, «Άρχοντα τής Ζούγκλας».

»Ο Ταιμπόρ ταραάζεται:

—Δέν θέλω να με ξαναπής έτσι, τής λέει ψυχρά. Ούτε είμαι, ούτε θέλω να γίνω άρχοντας τής Ζούγκλας. "Η ζούγλα είναι άρχόντισσα όλων μας. Σ' αυτήν υπάκουα πάντοτε και σ' αυτήν θα υπακούω πάντα!

»Η Γιαράμπα ρωτάει περί εργη τή Ζολάν:

—Τί λόγια είχες άκούσει τόσες φορές από τόν Ταιμπόρ;

— Έλεγε πώς φαντάσματα δέν υπάρχουν. Και πώς ό,τι γίνεται σ' αυτό τόν κόσμο γίνεται από όντα που ζούν και κινούνται!

»Ο Τσουλούφης κουνάει τήν τεράστια κεφάλια του:

— Άμ, τέτοιες βλακειές μάς λέει ακόμα. Γι' αυτό κι' o μπάριμπα Φάντασματος του βάρεσε μιὰ πέτρα στο τσερβέλλο και τόν άφησε τρεις ώρες να παρασταίνει τόν ψόφιο ποντικό!

— Τώρα θυμήθηκα, λέει ή Ζολάν, άκούγοντας τήν τελευταία λέξι του Μπουτάτα. Το θάνατο του Ταιοζάν τόν είχα δή ποιn μέρες στο όνειρό μου. Προχωρούσαμε, λέει, μαζί με τo μακαοίτη σε μιὰ έρημη περιοχή τής Ζούγκλας όταν ξαφνικά ένα άμέτρητο κοπάδι από χιλιάδες άρουραίους ξεχύθηκαν πάνω μας, μάς έρριξαν κάτω και άρχι-

σαν να δαγκώνουν και να καταβροχθίζουν τις σάρκες μας. Τότε, έγω...

‘Ο Ταμπόρ τή διακόπτει:

— Είπες πώς απόψε από φάσιςες να μείνης στη σπηλιά.. Τί έγινε μετά;

— Τίποτα... ‘Ο λιθοβολισμός σταμάτησε άμέσως μόλις έφυγαν οί ίθαγενείς...

— Και γιατί έφυγες και ήρθες εδώ;

— ‘Οσο περνούσε ή ώρα και νύχτωνε άρχισα να φοβόμαι μονάχη μου. Και όταν είδα τον ουρανό να συννεφιάζει και κατάλαβα πώς θ’ αρχίσουν οί άστραπές, οί κεραυνοί και ή μπόρα, βγήκα από τη σπηλιά τρέχοντας σαν τρελλή. ‘Ωσπου έφτασα εδώ...

Τήν ίδια στιγμή κρότος τρομακτικού κεραυνού άντηχεί. Σχεδόν άμέσως ένα άπαίσιο μουγγρητό άκούγεται και ό μυστηριώδης λιθοβολισμός ξοναοχίζει.

Οί πέτοες—μικρές και με γάλες— περνάνε με όριμη άπό το άνοιγμα της σπηλιάς και πέφτουν μέσα.

‘Ο Μπουτάτα ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— Μπράβο λεβέντη φάντασμα! Κουβάλα πέτοες να χτίσουμε και μιιά πολυκατοικία!

Ο ΔΗΡΑΤΟΣ...
ΜΠΟΥΤΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ!

ΜΕΧΡΙ τὸ ποῦ —λίγο ποῖν βγῇ ὁ ἥλιος κοάτησε ἡ νεροποντὴ καὶ ὁ φοβερὸς αὐτὸς λιθοβο-



‘Ο Ταρζάν ξεψυχάει κ’ ἡ Ζολάν ξεφωνίζει σπαρακτικά.

λισμός της σπηλιάς.

‘Ο Ταμπόρ βγαίνει τώρα έξω για να ψάξη στο φώς της ήμέρας μήπως ανακαλύψει τίποτα να φωτίση τὸ παράξενο αὐτὸ μυστήριο. ‘Υστερα λογαριάζει να πάη στον τάφο τοῦ ἄρχοντα της ζούγκλας για να τον ράνη κι’ αὐτὸς με λίγα μυρωμένα άγριολούλουδα.

Δέν προφθαίνει ὅμως να προχωρήση, γιατί έξω από τὸ άνοιγμα της σπηλιάς και πάνω στο λασπωμένο χῶμα από τη νεροποντή, αντικρύζει τὰ άχνάρια από γυμνές ανθρώπινες πατούσες. ‘Η Ζολάν που βγαίνει άμέσως έξω τὰ άναγνωρίζει με φρίκη:

— Είναι πατημασιές τοῦ Ταρζάν, ψιθυρίζει χαμένα. Είναι άδύνατο να γολιέμαι!

‘Ο Τσουλούφης τὴ ρωτᾷ με σοβαρὸ ὕφος πραγματογνώμονα:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ: πόσα δάχτυλα εἶχε σὲ κάθε πόδι του ὁ συχωραμένος.

— Μὰ πέντε, κάνει σαστισμένο τὸ λευκὸ κορίτσι.

‘Ο Μπουτάτα σκύβει καὶ μετράει με προσοχὴ τὰ δάχτυλα ἀπὸ τὰ ἀχνάρια μιᾶς πατούσας:

— Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε...

Καὶ ἀποφαίνεται σοβαρά:

— Ἐντάξει, τοῦ Ταρζάν εἶναι!

‘Ο Ταμπὸρ προσέχει πὼς τ’ ἀχνάρια τῶν γυμνῶν αὐτῶν ποδαριῶν, προχωροῦν σ’ ἓνα μονοπάτι ποὺ βγάζει πρὸς τὸ βορρᾶ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀκολουθεῖ τίς πατημασιὰς αὐτὲς καὶ βλέπει νὰ φθάνουν καὶ νὰ σταματοῦν στὸν τάφο τοῦ Ταρζάν...

‘Οταν ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του ὁ Μπουτάτα λείπει ἀπὸ κεῖ:

— Πῆγε νὰ βρῇ ἓνα βότανο ποὺ θὰ τὸ βράσῃ στὸν ἥλιο, θὰ πιῇ τὸ ζουμί του καὶ θὰ γίνῃ ἀάρατος, τὸν πληροφορεῖ γελῶντας ἡ Ζολάν. Ἡ ξανθεῖα Ἀμερικανίδα, σιγουρεμένη τώρα, ἀνάμεσα σὲ τόσους συντρόφους, ἔχει μισοξεχάσει τὸν Ταρζάν καὶ ἀρχίζει νὰ ξαναβρίσκῃ τὸ κέφι της.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ταμπὸρ νοιώθει χαρὰ ποὺ ξαναγύρισε στὴ σπηλιά του ἡ παλιὰ ρυντόφισσα καὶ μετ’ ὅτε

κέφι καὶ αὐτὸς λέει σ’ αὐτὴν καὶ στὴ Γιαράμπα:

— Μόλις πιῇ τὸ ζουμί ἀπὸ τὸ βότανο νὰ κάνουμε ὅλοι πὼς δὲν τὸν βιάσουμε... ‘Ο Μπουτάτα θὰ πιστέψῃ πὼς γίνῃκε ἀάρατος καὶ μετὰ ἀστεία ποὺ θὰ κἀνῃ, θὰ διασκεδάσουμε κάπως τὴ λύπη μας γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου μας Ταρζάν... Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀποκρίνονται καὶ οἱ δύο μαζὶ μ’ ἓνα στόμα.

Καὶ νὰ: Σὲ λίγο φθάνει ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα μετ’ ὁ μαγικὸ βοτάνι του. Τὸ βάζει στὸν ἥλιο με νερὸ μέσα σ’ ἓνα τσόφλι καρύδας. Κι’ ὅταν τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ καίῃ τὸ πίνει μονορούφι.

Περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι’ ἡ Ζολάν φωνάζει δυνατὰ, ἔτοιμη νὰ ξεκαρδιστῇ στὰ γέλια:

— Μπουτάταα! Ἔ, Μπουτάταα! Μὰ ποῦ πῆγε ἐπὶ τέλους; Τώρα δὲν ἦταν ἐδῶ;

‘Ο Τσουλούφης ποὺ βρίσκεται μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ λευκοῦ κοριτσιοῦ, χαμογελάει με ἱκανοποίησι καὶ δὲν ἀποκρίνεται.

‘Ο Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα βοηθᾶνε τὴν ὑπόθεσι:

— Κάπου ἐδῶ ἦταν, μὰ θὰ πῆγε καμμιὰ βόλτα φαίνεται... Περίμενε καὶ ὅπου νὰ νᾶναι θὰ ξαναγύρισῃ.

‘Ο Μπουτάτα, ποὺ εἶναι βέβαιος πιά πὼς ἔχει γίνῃ ἀάρατος, ἀρχίζει νὰ τραγουδά ἓνα δικό του τραγουδάκι;

«Τὶ ὠραῖα ποὺ περνᾶμε
στῆς ζούγκλας τὴν ἀγκα-
λιά:

πότε ξάπλα στὸ γρασίδι,
πότε ξάπλα στὴ σπηλιά!»

Ἡ Ζολὰν διαμαρτύρεται:

—Μὰ δὲν τὸν ἀκούτε ποὺ
τραγουδάει; Ἐδῶ μπροστά
μας εἶναι. Στραβωθήκαμε
καὶ δὲν τὸν βλέπουμε;

Ὁ Τσουλούφης συλλογιέ-
ται μὲ ἀπογοήτευσιν:

— Κρίμα! Ἡ φωνὴ μου
δὲν ἔχει γίνεи... ἀόρατη!

Ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολὰν καὶ ἡ
Γιαράμπα μὲ μεγάλη δυσκο-
λία συγκρατοῦν τὰ γέλια
τους.

Τέλος ὁ μεγαλοκέφαλος
νᾶνος, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἄχτι
του— μιὰ καὶ εἶναι ἀόρατος
—πλησιάζει πότε τὸν Ταμ-
πὸρ καὶ πότε τὶς κοπέλλες
καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς... ταρά-
ζῃ στὶς σφαιλιάρες!

— ὦχχχ! ὦχχχ! κάνει
καθένας τους κάθε φορὰ ποὺ
τὶς τρώνε. Μὰ ποιὸς μᾶς χτυ-
πάει; Μήπως ξαναγύρισε τὸ
φάντασμα;

— Ναί, μουγγρίζει μὲ βρα-
χνὴ φωνὴ ὁ Τσουλούφης. Ἐ-
γὼ σᾶς πετοῦσα καὶ τὴ νύ-
χτα καὶ τὶς πέτρες!... Θυμη-
θῆτε μου τὸ βράδυ νὰ σᾶς...
ξαναπετάξω!

Ὁ Ταμπὸρ κάνει τάχα πὼς
ψάχνει στὰ στραβά μὲ τὰ
χέρια του καὶ τὸν ἀρπάζει
ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Κάτι ἔπιασα, φωνάζει
παραξενεμένος. Κάτι ἔπια-
σα μὰ δὲν τὸ βλέπω!

— Ἀφοῦ δὲν τὸ βλέπεις,
παράτατο κάτω, μουγγρίζει

ὁ Μπουτάτα ποὺ νοιώθει νὰ
πνίγεται μέσα στὴ χερούκλα
τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Ὁ Ταμπὸρ ἀνοίγει τὴν
παλάμη του καὶ ὁ Τσουλού-
φης πέφτοντας κάτω, κάνει
νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἐκεῖ-
νι τὴ στιγμὴ παρουσιάζεται
ξαφνικὰ ἡ λεπτεπίλεπτη
Μπουμπού, ποὺ ἔχει μάθει τὸ
θάνατο τοῦ Ταρζάν καὶ ἔρχε-
ται ἀναζητῶντας τὴ Ζολὰν.

Βλέπει ὅμως τὸ Μπουτά-
τα καὶ μὴ ξέροντας πὼς εἶ-
ναι ἀόρατος τὸν χαιρετᾷ:

— Ζωὴ σὲ λόγου σου, γλύ-
κα μου! Σὰν λίγο ἀδύναμος
μοῦ φαίνεσαι! Ὁ καὶμός μου
θὰ σὲ φάῃ καὶ σένα, μετὰ συγ-
χωρήσεως.

Ὁ Μπουτάτα παραξενεύε-
ται:

— Στραβομάρες ἔχεις ἐ-
σύ καὶ μὲ βλέπεις; τῆς λέει.
Ἀκόμα δὲν πῆρες χαμπάρι
πὼς εἶμαι ἀόρατος;

Ἡ Μπουμπού κάνει νὰ τὸν
ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ τσουλούφι
γιὰ νὰ τοῦ τὶς βρέξῃ:

— Τί ἀόρατος καὶ ξεαόρα-
τος, γλύκα μου; Ἐμένα πᾶς
νὰ κοροϊδέψῃς;

Ὁ χοντροκέφαλος νᾶνος τὸ
βάζει στὰ πόδια καὶ ἐξαφανί-
ζεται ἀκολουθώντας στὴν τύ-
χη τὸ μονοπάτι ποὺ τρα-
βάει κατὰ τὸ βορρᾶ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΛΛΑ καὶ τὴν ἄλλη νύ-
κτα ὁ λιθοβολισμὸς ξα-
ναρχίζει, χωρὶς κανέ-
νας πάλι νὰ ξαναφαίνεται.

— Ὁ Ταρζάν ἔχει βρυκο-

λακιάσει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο του γιὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ, συμφωνοῦν ἡ Ζολὰν καὶ ἡ Γιαράμπα.

— Φαντάσματα καὶ βρυκόλακες δὲν ὑπάρχουν, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ταμπόρ. Θὰ πάω, τώρα ἀμέσως, νὰ ἀνοίξω τὸν τάφο του. Θὰ δῆτε πῶς ὁ Ταρζάν βρίσκεται μέσα. Ἔτσι θὰ καταλάβετε πῶς δὲν μπορεῖ ἓνας νεκρὸς ποὺ εἶναι στὸν τάφο του, νὰ κάνη καὶ βόλτες γύρω στῇ σπηλιᾷ μας καὶ νὰ μᾶς πετροβολᾷ!

Καὶ κινεῖται γιὰ νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ χαθῇ μονάχος σιὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Θάρθω καὶ γώ, τοῦ λέει ἀποφασιστικὰ ἡ Γιαράμπα.

— Καὶ γώ, τὴν ἀκολουθεῖ ἡ Ζολὰν.

— Κι' ἐλόγου μου μετὰ



Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς φεύγουν τρομοκρατημένοι ἀπ' τῇ σπηλιᾷ τοῦ νεκροῦ Ταρζάν.



Ἡ Ζολὰν ραίνει μὲ ἀγριολούλουδα τὸν τάφο τοῦ Ταρζάν.

συγχωρήσεως, φωνάζει τρίτη ἡ Μπουμπού, τακτοποιῶντας τὴ μοντέρνα ἀλογοουρά της. Τρελλαίνουμαι γιὰ τὰ μακάβρια!

Ὁ «ἀόρατος» Μπουτάτα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ πῇ:

— Πᾶμε, ἀλλὰ ἐγώ... δὲν ἔρχομαι!

Στὸ σκοτάδι ποὺ προχωροῦν γιὰ νὰ φθάσουν στὸν τάφο τοῦ Ταρζάν, ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς τοὺς ἀκολουθεῖ ὄχι μονάχα πετώντας πέτρες, μὰ καὶ μουγγρίζοντας τώρα:

— Φύγετε ἀπὸ τὴ ζούγκλα μου! Φύγετε ἀμέσως! Θὰ σᾶς ρουφήξω τὸ αἷμαα!

— Καλὲ ποιός εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς πετροβολᾷ καὶ μουγγρίζει μετὰ συγχωρήσεως, ρωτᾷ μὲ ἀπορία

ή Μπουμπού.

— Τὸ φάντασμα τοῦ Ταρζάν, τῆς ἀποκρίνεται σιγὰ καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἡ Ζολάν.

Τὸ γοητευτικὸ «σκιόχτρο τῆς ζούγκλας» ἐνθουσιάζεται:

— Καλὲ καὶ δὲν μοῦ τὸ λέτε πῶς ὁ Ταρζάν ἔγινε... φαντασμαγορικός; Θὰ τοῦ πῶ νὰ μὲ πάρῃ στὸν τάφο του καμαριέρα, μετὰ συγχωρήσεως!

Οἱ πέτρες ὅμως πέφτουν συνέχεια ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ πολλές ἀπὸ αὐτὲς βρίσκουν καὶ κτυποῦν πάνω στοὺς τέσσερις συντρόφους. Τὸ ἔξυ-τνο μυαλὸ ὅμως τοῦ Ταμπόρ βρίσκει ἀμέσως τὸ ἀντιφάσμακο. Τραβάει τὶς συντρόφισσές του ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποὺ δὲν βρίσκονται πέτρες καὶ συνεχίζουν τὴν πο



Ὁ Ταμπόρ ἀκολουθεῖ τὶς πατημασιές τοῦ βρυκόλακα καὶ φθάνει στὸν τάφο τοῦ Ταρζάν.



— Κάτι ἔπιασα, μὰ δὲν τὸ βλέπω φωνάζει ὁ Ταμπόρ.

ρεῖα τοὺς προχωρῶντας μέσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα καὶ ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι. Καὶ τὸ κακὸ σταματᾷ ἀμέσως. Ὁ Βρυκόλακας δὲν βρίσκει πιά στὰ μέρη αὐτὰ πέτρες γιὰ νὰ τοὺς πετάξῃ.

Ἡ Μπουμπού διαμαρτύρεται:

— Καλὲ πᾶμε ἀπὸ τὸ μονοπάτι νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ κέφι του! Πετροῦλες τοῦ Θεοῦ μᾶς πετάει ὁ καῦμενούλης, Θεὸς σχωρέστονε!

* * *

Εἶναι μεσάνυχτα πιά ὅταν ὁ Ταμπόρ καὶ οἱ τρεῖς κοπέλλες φθάνουν στὸν τάφο τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας.

Μαζεύουν ἀμέσως, ἀπὸ γύρω, μεγάλες μυτερές πέτρες καὶ ἀρχίζουν νὰ σκάβουν, τραβῶντας τὰ ἀφράτα χώματα μὲ τὰ χέρια τοὺς.

Καὶ νά: Σὲ λίγο βρίσκουν τὴν πρώτη λιονταρίσια προβιά. Τὴ σηκώνουν καὶ ἀπὸ κάτω ἀντικρύζουν κάτι φοβερὸ καὶ ἀπίστευτο: τὴν ἄλλη προβιά!

Ὁ Ταρζάν δὲν βρίσκεται μέσα στὸν τάφο του!

Ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν καὶ ἡ Γιαράμπα κυττάζουν ἀκίνητοι, μὲ γουρλωμένα μάτια, τὸ κενὸ μνήμα του. Ἡ Μπουμποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ:

— Θὰ στεναχωρέθηκε ὁ γλύκας μου, φαίνεται. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ἐδῶ πού τὰ λέμε... Εἶναι μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ ξημεροβραδυάζεται ἓνας ἄνθρωπος πού εἶχε μάθει νὰ ζῇ ἔξω στὸν καθαρὸ ἀέρα, μετὰ συγχωρήσεως;

Οἱ τέσσερις σύντροφοι ξαναγεμίζουν ἀμέσως τὸ λάκκο μὲ τὰ χώματα πού εἶχαν βγάλει ἔξω.

Ἡ Γιαράμπα μουρμουρίζει συλλογισμένη:

— Ἐγὼ τὸ περίμενα πῶς θὰ βρίσκαμε ἄδειο τὸν τάφο..

— Γιατί; ρωτᾷ ἡ Ζολάν.

— Γιατί οἱ βρυκόλαικες βγαίνουν τὴ νύχτα καὶ τριγυρίζουν ἔξω. Καὶ λίγες στιγμὲς πρὶν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ξαναγυρίζουν καὶ μπαίνουν στὰ μνήματά τους...

Ὁ Ταμπόρ γυρίζει καὶ κυττάζει τὴν ἀδελφικὴ συντρόφισσά του:

— Ἄν εἶναι ἔτσι, τότε τὸ πρωῒ πού θὰ ξανανοίξουμε τὸν τάφο, πρέπει ὁ νεκρὸς Ταρζάν νὰ βρίσκεται μέσα...

Ἐπεμβαίνει ἡ Μπουμπού:

— Καλὰ, βρὲ ἀδερφέ! Κι' ἂν δὲν βρίσκεται δὲν χάλασε ὁ κόσμος! Μακαρίτης εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Ποιὸς ξέρει τὶ τρεχάματα θὰ ἔχη γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ διαβατήριά του γιὰ τὸν Ἄλλο Κόσμο, μετὰ συγχωρήσεως!

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

ΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ νύκτα ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν, ἡ Γιαράμπα κι' ἡ Μπουμπού, τὴν περνᾶνε μέσα στὴ σπηλιὰ τοῦ πεθαιμένου ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι' ὅταν ὁ χρυσὸς ἥλιος ξεπετάγεται πάνω στὸν οὐρανὸ, πίσω ἀπὸ τὰ μακρινὰ γαλάζια βουνά, ξανανοίγουν ὅλοι μαζί πάλι, τὸν τάφο.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως εἰναι ἄδειος. Ἄδειος, ὅπως ἀκριβῶς τὸν ἄφησαν τὰ μεσάνυχτα.

— Τώρα τὶ λέτε; ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ ἐνῶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του λάμπουν παράξενα.

— Εἶναι ἀνεξήγητο!, ψιθυρίζει χαμένα ἡ Γιαράμπα.

— Εἶναι ἀπίστευτο!, κάνει ἡ Ζολάν.

— Εἶναι πολὺ φυσικό!, πετάγεται κι' ἡ λεπτεπίλεπτη ἄρσπινούλα. Καὶ προσθέτει:

— Καλὲ γιὰτὶ παραξενεύσαστε πού λείπει; Δικαίωμά του εἶναι νὰ φεύγῃ καὶ νὰ ἔρχεται ὅ,τι ὥρα θέλει! Σὲ τάφο βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος κι' ἔχι σὲ κρατητήριον..., μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ Ταμπὸρ μένει γιὰ πολλή ὥρα βαθειὰ συλλογισμένος. Τέλος μουρμουρίζει σὰ νὰ μιλάει μὲ τὸν ἑαυτὸν του:

— Πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου βρίσκομαι μπροστὰ σὲ ἓνα τόσο σκοτεινὸ μυστήριον! Ξέρω καλὰ πὼς οἱ νεκροὶ δὲν βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους τους. Κι' ὅμως ἐδῶ βλέπουμε πὼς ὁ Ταρζάν...

— Ὡστε ἀκόμα λοιπὸν δὲν πιστεύεις πὼς ὁ Ταρζάν ἔγινε βρυκόλακας; τὸν διακόπτει ἡ Γιαρόμπα.

— Ἐσὺ τὸ πιστεύεις; τὴ ρωτᾷ.

— Βεβαίως τὸ πιστεύω πιά. Ὅλες οἱ πράξεις του δείχνουν πὼς ἦταν ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Χθὲς τὰ μεσάνυχτα σὲ χτύπησε μὲ τὴν πέτρα κι' ὕστερα σὰν εἶδε πὼς θὰ πέθαινες ἀπὸ τὴν αἱμορραγία, σὲ πρόλαβε καὶ σ' ἔσωσε. Ἐμένα μ' ἔσωσε, κόβοντας πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ ποὺ θὰ μ' ἔτρωγε... Ἡ τακτικὴ αὐτὴ δὲν δείχνει πὼς ὁ ἀόρατος βρυκόλακας εἶναι τοῦ Ταρζάν; Ἔτσι δὲν ἔκανε πάντοτε κι' ὅταν ζοῦσε; Πρῶτα μᾶς χτυποῦσε γιὰ νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ, κι' ὕστερα: σὰν ἔβλεπε πὼς κινδυνεύαμε, θυσίαζε κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ!... Τέλος μὴν ξεχνᾷς πὼς ἀνοίξαμε δυὸ φορές τὸν τάφο του καὶ δὲν τὸν βρήκαμε μέσα. Τί πρέπει νὰ φανταστοῦμε λοιπὸν; Πὼς τρέχει γιὰ τὰ διαβατήριά του; ὅπως εἶπε ἡ Μπουμπού. Ἡ πὼς γίνηκε βρυκόλακας, ὅπως εἶπε ὁ Ἴ-

διος πρὶν πεθάνῃ, στὴ Ζολάν; Τὸ Ἑλληνόπουλο μονολογεῖ πάλι, σὰ νὰ μὴν τὴν ἄκουσε:

— Μπορεῖ νᾶχουν κλέψει καὶ τὸ πτώμα του... Αὐτοὶ οἱ παράξενοι θόρυβοι καὶ τὰ μουγγρητὰ ποὺ ἄκουσαν ἡ Ζολάν κι' οἱ ἰθαγενεῖς τῇ δευτέρῃ νύχτα τῆς ταφῆς, ἴσως νὰ μὴν ἦταν θηρία κι' ἀγρίμια ποὺ τσακώνονταν μεταξὺ τους. Ἀλλὰ νὰ ἦταν τὸ ξεθάψιμό κι' ἡ ἀρπαγὴ τοῦ νεκροῦ.

Ἡ Ζολάν χαιμογελάει εἰρῶνικά:

— Κι' ὅταν κλέβουν ἓνα πτώμα, μουγγρίζουνε καλὲ Ταμπόρ;

— Καὶ βέβαια μουγγρίζουνε, τῆς ἀπαντᾷ. Μουγγρίζουνε γιὰ νὰ φοβηθοῦν ὅσοι βρίσκονται κοντὰ ἐκεῖ καὶ νὰ μὴ βγούνε νὰ τοὺς ἰδοῦν, ἢ νὰ τοὺς ἐμποδίσουνε...

ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

 ΤΑΜΠΟΡ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ ἐξετάζῃ στὶς ξεραμένες πιά λάσπες γύρω ἀπὸ τὸν τάφο, τ' ἀχνάρια ἀπὸ τὶς πατημασιὲς τοῦ βρυκόλακα.

Καὶ νά: Τ' ἀχνάρια ποὺ ὅπως εἶχε δῆ καὶ χθὲς ἔφθαναν καὶ σταματοῦσαν στὸν τάφο, συνεχίζονταν καὶ πέρα ἀπὸ αὐτόν, σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Φαίνεται πὼς τὸ φάντασμα ἀφοῦ ἔφθανε στὸν τάφο, σκαρφάλωνε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ βρισκόταν κοντὰ καὶ προχωρῶντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἔφθανε καὶ πηδούσε

άρκετά μέτρα μακριά απ' εκεί. Ύστερα συνέχιζε την πορεία του όπως έδειχναν οι πατημασιές του από εκεί και πέρα...

— Και γιατί έκανε όλες αυτές τις ακροβασίες; ρωτάει πάλι η Ζολάν.

— Μά για να χάσουμε τα ίχνη του, προλαβαίνει και της αποκρίνεται η Γιαράμπα.

Συμφωνεί κι' η Μπουμπού.

— Ναί καλέ!... Πού ξέρεις; Μπορεί κι' οι πεθαμένοι να παίζουνε κρυφό!

— Μπράβο Μπουμπού, της κάνει σοβαρά, ένθουςιασμένος ο Ταμπόρ. Είπες κάτι πολύ σωστό! Πραγματικά, το φάντασμα μάς παίζει το κρυφό. Έμπρός λοιπόν. Άς παρακολουθήσουμε τ' άχνάριά του να το βρούμε...

Κι' όλοι μαζί ξεκινάνε άμέ-



Οι άγριοι φύλαρχοι δέρνουν άλύπητα τόν «άόρατο» Μπουτάτα

σως ακολουθώντας πιστά τις πατημασιές από τα ποδάρια του παράξενου βρυκόλακα.

... ..

Δέν προφθαίνουν όμως να προχωρήσουν πολύ, όταν συναντιώνται με τόν Μπουτάτα που έρχεται από τόν ίδιο μονοπάτι.

Κάνουν πάλι πώς δέν τόν βλέπουνε, μά ό μαύρος νάνος τούς σταματάει άλαφιασμένος:

— Άφήστε τόν «δούλεμα», πιά, γιατί μ' αυτή την «άορα τρεσύνη» με κάνανε... άσπρο στο ξύλο!

Κι' αρχίζει να τούς έξηγή γρήγορα:

— Ό «Μακαρίτης» είναι ζωντανός!...

— Ποιός μακαρίτης;

— Ό Ταρζάν! Τόν είδα με τα μάτια μου και τόν άκουσα με τ' αυτιά μου! Να τόν δήτε: Μιά χαρούλα είναι, πού να μην άδασκαθή! Ό πεθαμός του έκανε καλό!

— Πού τόν είδες; Μίλα λοιπόν!, τόν ρωτάει μ' άγωνία ό Ταμπόρ.

— Σέ μιá σπηλιά, τ' αποκρίνεται. Ήταν μαζί με ένα μπουλούκι από φυλάρχους και κουδεντιάζανε. Εγώ, μιá κι' ήμουν άόρατος μπήκα μέσα και για να σπάσω πλάκα άρχισα τούς φύλάρχους στις σφαιλιάρες. Κλάφ, στόν έναν κλάφ στόν άλλον... Μά αυτοί δέν ξέρανε πώς ήμουν άόρατος και με σπάσανε στο ξύλο. Τέλος, με πετάξανε με τις κλωτσιές έξω από τή σπηλιά.

— Ύστερα;

—Μὰ ἐγὼ ξαναμπήκα κρυφὰ μέσα, κι' ἄκουσα τὸν Ταρζάν νὰ τοὺς βγάζη λόγο καὶ νὰ τοὺς λέη: «Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ μὲ βλέπετε μπροστά σας ζωντανό, ἐνῶ ξέρετε πὼς πρὶν ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες εἶχα πεθάνει καὶ μὲ θάψανε... Κάποιος φακίρης ποὺ ἦλθε στὴ Ζούγκλα ἀπὸ τὶς μακρινές 'Ινδίες μοῦ ἔμαθε πολλὰ μυστικά. Ἔτσι μπορῶ ἀκόμα νὰ διατάζω τὸ χάρο καὶ νὰ παίρνη τὶς ψυχές τῶν ἐχθρῶν μου! Φθάνει νὰ πῶ τρία μαγικά λόγια καὶ μέχρι αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ἔχετε πεθάνει ὅλοι ἐσεῖς ποὺ ἔρискόσαστε ἐδῶ. Ἄν λοιπὸν κανένας ἀπὸ σᾶς εἶναι ἐχθρὸς μου, ἄς μοῦ τὸ πῇ καὶ θὰ δῇ ἀμέσως ἂν μπορῶ νὰ τὸν πεθάνω ἢ ὄχι... Μὰ ὁ φακίρης ἀπὸ τὶς 'Ινδίες δὲν μοῦ ἔμαθε μόνο αὐτά. Ξέρω τώρα κι' ἓνα ἄλλο μυστικὸ ποὺ μπορῶ νὰ γίνωμαι ἀόρατος σὰν τὸν ἄερα καὶ νὰ περνᾶω σὰν τὸν ἦχο μέσα ἀπὸ ντουβάρια καὶ κλειστὲς πόρτες... Ἀλλοῖμονο λοιπὸν σὲ κείνον ποὺ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν θὰ ὑπακούη τυφλὰ στὶς διαταγές μου! Θὰ ἐξοντώσω κι' αὐτὸν κι' ὁλόκληρη τὴ φυλή του...

Κι' ὁ Τσουλούφης καταλήγει:

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τέτοια τοὺς ἔλεγε ὁ ζωντανὸς «Μακαρίτης», θεὸς σχωρέσ' τὴν ψυχούλα του!

Ὁ Ταμπὸρ τὸν ρωτᾷ σοβαρά:

— Εἶναι ἀλήθεια, Μπουτά-



Ὁ Ταμπὸρ λύνει γρήγορα καὶ ξεφιμώνει τὸν ἄρχοντά τῆς Ζούγκλας.

τα, ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπες;

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται.

Καὶ κάνει βαρὺ ὄρκο:

— Ἄν σοῦ εἶπα ψέματα, νὰ πάθῃ τριχοφάγο τὸ ...τσουλοῦφι μου!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει γιὰ λίγο συλλογισμένο καὶ τέλος μουρμουρίζει παράξενα λόγια.

— Ὁ Ταρζάν ποὺ πέθανε δὲν ἦταν ὁ πραγματικὸς Ταρζάν. Ὁ ἀληθινὸς Ταρζάν πολὺ φοβᾶμαι πὼς ἔχει πεθάνει. Ἄν ἄμως ζῇ, θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν πέθανε!

— Ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι καὶ στὴν κορυφὴ κανέλλα!, μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα.

— Ἐμπρός, τοῦ λέει ὁ Ταμπὸρ. Πήγαινε μας γρήγορα στὴ σπηλιὰ ποὺ εἶδες τὸν Ταρζάν.

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΡΕΙΣ ολόκληρες ώρες περπατάνε ο Ταμπόρ, ή Ζολάν, ή Γιαράμπα κι' ή Μπουμπού, με όδηγό τους τόν Τσουλούφη για να φθάσουν στη μυστηριώδη σπηλιά του Βρυκόλακα.

‘Ο άτρόμητος Έλληνας άφήνει τούς συντρόφους του άπ’ έξω και μπαίνει μονάχος μέσα. Βρίσκει άκόμα τόν Ταρζάν μαζί με τούς φύλαρχους τής περιοχής που έξακολουθεί να τούς μιλάει και να τούς φοβέριζι.

‘Ο Ταμπόρ μόλις τόν αντίκρύζει πέφτει με λαχτάρα έπάνω του κι' αρχίζει να τόν φιλάει:

— Ταρζάν! ‘Αγαπημένε μου άρχοντα τής Ζούγκλας! ‘Ωστε ζής λοιπόν; Κι' έγώ άκουσα πώς είχες πεθάνει και κόντεψα να τρελλαθώ άπό τή στεναχώρια μου... Είμαι πολύ χαρούμενος κι' εύτυχισμένος τώρα που ισέ ξαναβλέπω ζωντανό και γερό μπροστά μου!

Και τελειώνοντας τά λόγια του, δίνει στόν Ταρζάν μιά τρομακτική γροθιά στό πρόσωπο. ‘Ο άρχοντας τής Ζούγκλας σωριάζεται βαρύς κάτω.

‘Ο Ταμπόρ γυρίζει άμέσως στούς φύλαρχους:

— Μήν κουνηθή κανένας σας, τούς λέει άγρια.

Και προσθέτει προσπαθώντας να χαμογελάσει:

— ‘Εγώ κι' ό Ταρζάν είμαστε φίλοι. Μπορούμε να κάνουμε και κανένα χωρατό με-

ταξύ μας.

Άμέσως σκύβει στόν μισο αναίσθητο άρχοντα τής Ζούγκλας και τόν συνεφέρει γρήγορα και τραβώντας τον άπό τίς μασχάλες τόν στήνει όρθιο. Του ξαναδείχνει άπειλητικά τή γροθιά του και τόν ρωτάει:

— Πές μου λοιπόν, άγαπημένε μου Ταρζάν, πού βρίσκειται ό ...Ταρζάν;

— Ποιός Ταρζάν; κάνει εκείνος χαιμένα. ‘Εγώ είμαι ό Ταρζάν.

Δεύτερη γροθιά πιό δυνατή άπαικολουθεί μαζί με νέα έρώτησι:

— Λέγε Μαχάτα. Πού έχεις κρύψει τόν Ταρζάν;

‘Ο ‘Αγγλοϊνδός κακούργος χαμηλώνει πένθιμα τά μάτια του:

— ‘Ο Ταρζάν δέν ζή πιά. Χτυπηθήκαμε και τόν σκότωσα.

‘Ο Ταμπόρ τόν άρπάζει άπό τó λαιμό και τόν σφίγγει με άφάνταστη λύσσα και μανία:

— Πέθανέ λοιπόν κι' έσύ, κακούργε!, μουγγρίζει.

‘Ο Μαχάτα, ό σωσίας του άρχοντα τής Ζούγκλας, γρυλλίζει με γουρλωμένα μάτια και στάμα άνοιχτό:

— ‘Οχι... ‘Ο Ταρζάν ζή... Μή με σφίγγεις... Θα σου πώ.

Τό ύπέροχο ‘Ελληνόπουλο ξεσφίγγει άπό τó λαιμό του τίς παλάμες:

— Λέγε: Πού βρίσκεται;

Στό μεταξύ ή Γιαράμπα, ή Ζολάν ή Μπουμπού και ό Μπουτάτα, που έχουν άνησυ-

χήσει για την τύχη του Ταμπόρ, μπαίνουν στη σπηλιά.

Ο δειλός σωσίας του Ταρζάν προχωρεί τρέμοντας προς το βάθος της σπηλιάς του. Σ' ένα σημείο είναι ένας στρογγυλός λάκκος σαν ρηχό ξεροπήγαδο. Μέσα σ' αυτόν βρίσκεται δεμένος και φιαμμένος ο πραγματικός Ταρζάν. Ο δοξασμένος άρχοντας της παρθένας κι' άγριας Ζούγκλας!

Ο Ταμπόρ τον τραβάει άμέσως επάνω και του λύνει τα χέρια και το στόμα.

Ο Μπουτάτα βλέπει τους δυο Ταρζάν που είναι ολόϊδιοι και τρίβει τα γουρλωμένα μάτια του:

— Μά μεθυσμένος είμαι και τους βλέπω διπλούς;

Στο μεταξύ οι φύλαρχοι, που έχουν πιά καταλάβει την σωθώ.

πλαστοπροσωπεία και την άπότη, χύνονται να σπαράξουν τον ψευδοταρζάν.

Ο Μαχάτα το βάζει στα πόδια, βγαίνοντας από τη σπηλιά, και τρέχοντας σαν τρελλός για να σωθή. Οι φύλαρχοι τον ακολουθούν μανιασμένοι. Κάπου θα τον φθάσουν και θα τον τιμωρήσουν όπως του αξίζει εκτός αν καταφέρνουν να ξαναγίνει άόρατος και γλυτώσει!

Ο πραγματικός Ταρζάν γυρίζει τώρα και κυττάζει βλοσυρά το υπέροχο Έλληνόπουλο:

— Σ' ευχαριστώ που μου έσωσες τη ζωή. του λέει ψυχρά. Μά δεν υπήρχε λόγος να κάνης αυτόν τον κόπο. Θα κατόφερνα και μονάχος μου να

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Άποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικάι Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 3ος—'Αρ. 19—δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Κανέννας δέν πρέπει νά μείνη χωρίς νά διαβάση

ΤΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ»

πού θα κυκλοφορήση την έρχόμενη Παρασκευή μέ τόν τίτλο:

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

μέ κείμενο γραμμένο από τόν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΔΡΑΣΙΣ — ΠΛΟΚΗ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τò πιò συναρπαστικό ανάγνωσμα Ζούγκλας άπ' όσα έχετε διαβάσει ποτέ.

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

είναι ή άποθέωσις του τρομακτικού μεγαλείου της άγριας κι' άνεξερεύνητης Ζούγκλας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΚΑΘΩΣ Ο
ΕΝΤΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ...



ΟΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΜΟΥ ΑΚΟΛΟΥ-
ΘΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΓΡΙΦΟΥΣ ΜΑ-
ΘΕ ΒΡΑΔΥ. ΙΣΩΣ ΑΥΤΗ Η ΓΛΩΣΣΑ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ.



ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΤΥΡΕΤΟΔΟΣ

ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΚΑΤΟΡΘΩ-
ΣΑ ΝΑ ΚΑΝΩ ΕΝΑ ΠΕΞΙ-
ΚΟ ΤΗΣ ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΓΛΩΣ-
ΣΑΣ ΤΟΥΣ.



ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ... ΟΤΑΝ
ΕΥΠΝΑΗ...

ΚΙ ΑΛΛΟ ΓΡΑΨΙΜΟ... ΑΛΛΑ
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑ ΜΥΝΗΜΑ...
ΑΣ ΔΟΥΜΕ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...
ΙΣΩΣ ΤΟ ΕΞΗΓΗΣΩ ΜΕ ΤΟ
ΠΕΞΙΚΟ ΜΟΥ...



ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.